

آهي عشق اسان جو دين

(صوفياڻو ڪلام)

درگاه بيخود فقير

بيخود فقير رح صوفي القادري

مرتب: فقير نور تنيو
۽ صنم فقير

صوفي القادري بيخود فقير رہے

صنم فقیر
سجادہ نشین
درگاہ
بیخود فقیر

آهي عشق اسان جو دين

(صوفياڻو ڪلام)

بيخود فقير^۲ صوفي القادري

مرتب: فقير نور تنيو

۽ صنم فقير

(سجاده نشين درگاه بېخود فقير)

نثار درازي اڪيڊمي ميرو خان

حق ۽ واسطا اداري وٽ محفوظ

1

ڪتاب جونالو : آهي عشق اسان جو دين

(صوفياڻو ڪلام)

شاعر : بيخود فقير صوفي القادري

مرتب : فقير نور تنيو ۽ صنم فقير (سجاده نشين درگاه بيخود فقير باقراڻي)

چاپو : پهريون، سال 2015ع

ڪمپوزنگ : شيخ رفيق - آزاد ڪمپوزرس لاڙڪاڻو. 03003424573

ڳائڻو : هڪ هزار

چپائيندڙ : نثار درازي اڪيڊمي ميروخان

تعاون : ڪمونيٽي پبليڪيشن قنبر

مُلھ : 180 روپيه

ڪتاب گهرائڻ لاءِ:

درگاه بيخود فقير صوفي القادري تعلقو باقراڻي، ضلعو لاڙڪاڻو سنڌ

نثار درازي اڪيڊمي ميروخان

۽ سنڌ جا سمورا بوڪ اسٽال.

بيخود فقير جي زندگيءَ جو مختصر احوال

جيئن ته سنڌ جي باجهاري ڌرتيءَ جي ڪڪ مان جتي ڪروڙين ڪوٽڙن جنم ورتو آهي اُتي هن ڀلاري پونءِ مان هزارين روح پرور شخصيتون پڻ پيدا ٿيون آهن جن پنهنجي قول ۽ فعل وسيلي سنڌ امڙ جي پٽي سينڌ سنواري آهي. هن محبتي مٽيءَ مان جت سرتاج الشعراءِ لاکيڙي لطيف^ج جنم ورتو آهي، جنهن پنهنجي شعر ۾ اهڙو ته بيان ڪيو جو سندس ئي زباني ته، ”جي تو بيت پانين، سي آيتون آهن، نيومن لائين پريان سنڌي پار ڏي“ اها مردم خيز مٽي سنڌ ئي آهي جنهن مان سرتاج العاشيقين حضرت سچل سرمست^ج جن جهڙي عظيم المرتبت هستيءَ جنم ورتو جنهن جي لاءِ ڀلاري پٽ ڌڻيءَ فرمايو ته، ”اسان جيڪو عشق جو ڪُٺو چاڙهيو آهي، ان جو ڍڪڻ هي نينگر (يعني سچل سرمست) لاهيندو.“ ۽ ٿيو به ايئن جيڪي ڳالهيون لطيف سرڪاري ڍڪ ۾ ڍڪي پيش ڪيون انهن اسرارن تان هفت زبان شاعر سمورا پرده هٽائي نهايت واضع ۽ چٽائيءَ سان بيان ڪيو فرمايو اٿن.

آهيان آءُ اسرار جيڏيون اوھين مونکي ڪير ٿيون پانيو
نوري ناري ناهيان مان آهيان رب جبار.

ته اهڙي نموني هن امن جي ڌرتيءَ جتي اڻ ڳڻيا اديب دانشور ليکڪ ۽ ڏاها پيدا ڪيا آهن، اتي روجل فقير، حمل فقير، بيدل بيڪس بيدل فقير، خوش خير محمد ۽ مهدي شاهه جهانپان سان گڏ روحانيت جو رباب وڄائيندڙ حضرت بابا بيهود فقير کي پڻ جنم

ڏٺو. بيهود فقير جي جنم جي حوالي سان سندن والد محمد عمر ڪيڙو ٻڌائيندو هيو ته جڏهن آءُ ڪهڙن ۾ استاد هيس ته سيد صالح محمد شاه سان گڏ درازا شريف ويس جتي سخي قبول محمد فاروقي (ٽيون) سان ملاقات ٿي. اتي سخي سائين مون کان پڇا ڪئي ته ابا تون ڪٿان جو آهين؟ مون ٻڌايو ته آءُ باقراڻي شهر تعلقه ڏوڪري جو آهيان ۽ ڪهڙن ۾ استاد آهيان جنهن تي سخي سائين فرمايو ته اوهانڪي سواري ڪهڙي آهي؟ مون ورائيو ته سواري ڪابه ڪونهي جنهن تي سخي سائين جن پنهنجو گهوڙو منهنجي حوالي ڪندي چيو ته تون درياھ پار کان اچين ٿو توکي سواري جي ضرورت آهي، سخي سائين جي اها شفقت ۽ عنايت ڏسي مون عرض ڪيو ته سائين تازو منهنجو پٽ گذاري ويو آهي دعا ڪريو ته واپس وري جواب ۾ سخي سائين چيو ته استاد تنهنجو پٽ توکي واپس ملندو پر حصي اسانجي جو هوندو.

سخي سائين جي دعا سان محمد عمر ڪيڙي کي 4-جون 1940ع تي پٽ ڄائو جنهن جو هن گل حسن نالو رکيو. گل حسن (عرف بيهود فقير) کي ابتدائي تعليم پنهنجي والد پاڻ ڏني. بيهود فقير عربي فارسي سان گڏ سنڌي فائنل پاس ڪري 1958ع ۾ تعليم کاتي ۾ استاد مقرر ٿيو. بيهود فقير هڪ شادي ڪئي جنهن مان کيس هڪ نياڻي ۽ ٻه فرزند اياز حسين (صنم فقير) ۽ نياز حسين (ڪماني فقير) جو اولاد آهي. بيهود فقير 1960ع تي شمن دايو عرف بيسر فقير (جيڪو خاڪي سائين (اول) جو طالب هيو) سان گڏ باقراڻين لڳ ڳوٺ هتي ميمڻ ۾ درازن جي درويش حضرت نثار احمد فاروقي جي زيارت لاءِ ويو جتي نثار احمد درازي جي چاليهن ڏينهن جي چلاڪشيءَ کان ٻاهر نڪرڻ جي محفل منعقد هئي. اتي بيهود

فقير نثار احمد درازيءَ سان ملاقاتي ٿيا ۽ سائينءَ جن جي نوخير نگاهن جو سندن تي اهڙو ته اثر ٿيو جو اتي جواتي سائين نثار احمد درازيءَ جا دست بيعيت ٿيا ۽ اتان سندن روح جي آبياريءَ جو سلسلو شروع ٿيو. ان کان بعد حضرت سچل سرمست جي نالي سان باقراڻين ۾ مٿخاني جو بنياد رکيائين ۽ اتي هر سال 12-13-14 اپريل ۽ هر ماه پهرئين جمع تي صوفيائي راڳ رنگ جي محفل جو اهمتمام ڪندو رهيو. مٿخاني جي بنياد رکڻ کان بعد ڪڏهن به سواءِ مرشد جي ڪنهن به پاسي نه ويو. طالب ٿيڻ کانپوءِ 33 سال زندگي مرشد جي مٿخاني اندر رياضت ۽ مخفي عبادت ۾ مصروف رهيو. ان دوران ڪيترائي چلا ڪڍيائين جيڪي پڻ مٿخاني جي حدود اندر ڪڍيا ويا. 7-اپريل 1993ع تي بيهود فقير هن فاني دنيا مان برقعو مٽيو. سندن وصال تي مرشد پاڪ اهو فرمايو ته منهنجي ڄڻ سڄي ٻانه قلم ٿي وئي. بيهود فقير جي وصال بعد سائين نثار احمد درازيءَ سالانه 12-13-14-اپريل واري محفل کي 12-13-14 شوال ۾ راتيون سچل سائين جي ورسِي ۽ هڪ رات بيهود فقير جي ٻارهي ۽ ماه پهرئين جمعي بجاءِ هر مهيني جي چوڏهين (سچل جي چوڏهين) ملهائڻ لاءِ چيو. سوا هو پروگرام هن وقت تائين ايئن ئي جاري ساري آهي، جنهن جو انتظام درگاه خاڪي سائين ۽ درگاه بيهود سائين گڏيل طور تي ڪندا آهن.

بيخود فقير جا ڪجهه همعصر فقير:

فقير سارنگ ميرو خان، فقير نياز حسين ڀٽي (وحدت ڪالوني حيدرآباد)، فقير نياز احمد سومرو ميرو خان، فقير در محمد هيسباڻي، فقير رحيم بخش انصاري، فقير مظفر ميمڻ، فقير حيدر سيلرو

باقراڻي، سائين اختيار علي تونيو (سامي فقير)، پيرل فقير ڪوري،
 راڳي استاد انور علي سانگي لاڙڪاڻو، راڳي محمد بخش تونيو فقير
 ولي محمد عرف انگريز فقير هادي بخش، فقير پڪالي، فقير علي
 مردان، فقير عبدالحڪيم مگسي، مير عبدالعزيز پوتائي مگسي، غلام
 رسول خوشدل فقير، اڌل فقير (خاڪسار فقير)، ساقي فقير ۽ غلام
 المرتضيٰ ڪلهوڙو فقير مبارڪ، فقير عشاق ميمڻ، شهبازي عرف
 لاهوتي، فقير بختيار لهر، محمد عيسيٰ عرف پرپور فقير، هارموني فقير
 علي ڏنو تنيو (ساگر فقير).

ويراڳي فقير ۽ فنڪار حضرات:

جيڪي بيهود فقير جو ڪلام ڳائي عام ماڻهن تائين پهچائن ٿا.

استاد انور علي سانگي، فقير رحيم بخش انصاري، حيدر
 فقير، فقير عبدالحڪيم ساڌو فقير، سامي فقير، ميرين فقير، نسيم
 فقير، سلطان فقير، بگن فقير، مبارڪ ۽ عشاق فقير، فقير نور تنيو
 خادم حسين ديوانو.

صنم فقير

سجاده نشين درگاه بيهود فقير
 باقراڻي.

پنهنجي پاران

سنڌ ڌرتي هميشه کان تصوف جي رنگ ۾ رنگيل رهي آهي جنهن ۾ درازن جي درگاه منفرد حيثيت رکي ٿي. سچل سائين رح جي درگاه گيترويس اوزائي ڪيئي مرد منصور ظاهر ڪيا آهن. انهن ۾ فقير نانڪ يوسف (اڳوڻن وارو) خاڪي سائين (اول) درازن وارو ۽ حضرت نثار احمد فاروقي درازي پنهنجي هڪ الڳ سڃاڻپ رکڻ ٿا. نثار سائين درازي سچل سائين جي فڪر کي عام ڪرڻ لاءِ ساري زندگي ڪوشاڻ رهيا. نثار سائين درازي سنڌ ۽ بلوچستان جي مختلف شهرن توڙي ڳوٺن ۾ هر سال سچل سائين جون ورسيون ملهائي سچل جي فڪر جي پرچار ڪندا هئا. نثار سائين درازي جا پاڪستان ۾ هزارين طالب آهن پر انهن ۾ بيهود فقير ستارن ۾ چنڊ جي حيثيت رکي ٿو. بيهود فقير نثار سائين درازي سان تمام گهڻي محبت رکندو هئو سندس ڪلام ۾ جابجا پنهنجي مرشد سان عقيدت جو اظهار آهي پاڻ چيو اٿائين:

دلبر منهنجو درازي دلدار آ لکن ۾
نالو نثار جنهن جو منٺار آ لکن ۾.

يا

اسان فقير درازي نثار جا سرمست سچل سردار جا.
نانڪ جمر ڪيئي طالب تورنگيل دلدار جا.

پاڻ پنهنجي شهرن ۾ سچل سائين سان عقيدت هيئن بيان

ڪئي اٿائين:

توڪي سڏي ٿي سچل سرمست سڀ خدائي
راضي ڪيو تورب کي صوفي صنف سڏائي

نالو وهاب تنمنجو ابي امان رکيو هو
 سچل سڏيو آ "احمد"، تنمنجي ڏسي سچائي.
 بيهود فقير جي ڪلام ۾ هڪ بلند پايه شاعر واريون خوبيون
 موجود آهن، ان کانسواءِ بيهود فقير جي ڪلام ۾ سلوڪ جي راهيءَ
 لاءِ مڪمل رستو بيان ڪيل آهي. فقير چوي ٿو:
 آڏيءَ اور الله سان، دنيا سندا سڀ ٻول ڀلائي،
 يا نيٺن ننڍڙي لٽاءِ، جاڳل سان رک جار جانب تون.
 بيهود فقير عشق کي پنمنجور هير رکي روحانيت جا دڳ
 پيچرا طئي ڪري ٿو چيو اٿائين:
 عشق اسان جو آ دين،
 مذهب مڙوئي مطلب آهي.
 بيهود فقير جي شاعريءَ جو محور ذاتِ الاهيءَ جي پاڻ ۾ ڳولها
 ۽ ان جو پاڻ ۾ ٿي حصول آهي، چوي ٿو.
 جنهن جي ڪرين ٿو ڳولا،
 سو ته سچل توهان آهي سدائين.
 يا
 گرم ٿي پنمنجو پاڻ سڃاڻ،
 ساجن آهي توهان سان.
 پاڻ طالب کي تلقين ڪندي چوي ٿو "هي پنمنجو وجود وٽسار
 تڏهن پسندين ٻل ۾ پرينءَ کي." هڪ هنڌ طالب کي سڏ ڪري
 ڪيڏو نه سڻو ڏس ڏنوا اٿائين.
 جيڪڏهن توکي شوق آهي محب جي ديدار جو
 اچ ته توکي مان ٻڌايان رخ رانجهن يار جو.

بيخود فقير جي ڪلام ۾ انسان سان محبت ئي خدا جي محبت جو حصول آهي. پاڻ انسان جي عظمت تي ايترو يقين رکي ٿو چوي ٿو.

آدم جاء الله جي.

ٻيو ڪمزو پڇين ٿو ڪمبو.

بيخود فقير جو گهڻو ٿو ڪلام (لا موجود الا الله) جي گواهي آهي. هي ڪلام ڏسو:

هي آدم وچ الله آيا. ست سانگا قل هو الله آيا.
بيخود هن مٿن صحيح سڃاڻم دل مين جڏهان جهاتي پايڻ
ڪر قلب ڪون بيت الله آيا.

بيخود فقير منصوري موج ۾ بيبيڪ ٿي چوي ٿو.
مرد آهيان منصور سولي سيج سينگار اسانجو.
يا هي ڪلام ڏسو

”مٿن هون سر اسرار بشري بيڪ هي ميڏا بهانا.“

ويراڳي فقير رحيم بخش انصاريءَ ٻڌايو ته (ڪيئن چوين تان ڪير، مان آهيان فرعون به مان نعمان به مان). بيهود فقير جي هيءَ ڪافي راڳي محمد بخش تونيو استاد العلماء مولانا خوش محمد تونيو ميروخاني کي ٻڌائي ۽ سوال ڪيائين ته فقير ڇا ٿو چوي؟ جنهن تي مولانا جواب ڏنو ته اسان شرع جا قائل آهيون. اسان اهي ڳالهيون نٿا مڃون پر بيهود فقير روحاني وات جو پانڌي آهي. هن عشق جون منزلون طئي ڪيون آهن، ان لاءِ اهي ڳالهيون صحيح آهن.

هن ڪتاب ”آهي عشق اسان جو دين“ ۾ بيهود فقير جي ڪلام جو ڪجهه حصو ترتيب ڏيئي اوهان پڙهندڙن آڏو پيش ڪيو آهي. اميد ته ادب دوست ان جي آڃيان ڪندا. دوستو! عقل ڪل

ڪوئي انسان ڪونه هوندو آهي، سو ترتيب ۾ مون کان به ڪي
 اوڻايون ٿيون هونديون، جيڪڏهن ڪنهن دوست کي اهڙي ڪا
 اوڻائي نظر اچي ته ضرور آگاهه ڪري مون کي خوشي ٿيندي ڪتاب
 جي ترتيب ۾ منهنجي حوصلا افضائي ۽ رهنمائي ڪرڻ وارن دوستن
 سارنگ فقير، صنم فقير، سادو فقير ۽ عبدالوهاب لاکو جا ٿورا ۽
 شڪريو ادا ڪريان ٿو جن پنهنجي قيمتي راءِ سان نوازيو.
 آخر ۾ لطيف سائينءَ جي بيت سان اجازت وٺندس،

محبت پاڻي من ۾ رندا روڙيا جن،
 تن جو صرافن، اڻ ٿوري وڻي اگهائيو.

خادم الفقراء

(نور تونيو ميرو خان)

04_04_2015

03003429794

**** وحدت نامو ****

اُتي اور الله سان ٻي ڪرت ڇڏ تون ڪار
ڪعبو بڻائي قلب کي، ڪر سجدا سڀ ڄمار
ڪر طواف تنهن جو چؤ ڪنڊين چوڌار
پائي جهاتي هردي اندر سارو ڪج سنسار
تي نينهن اندر نروار ”بيخود“ تڏهن درشن پسين دلبر جو.

درشن پسڻ دلبر لاءِ، تون ويهي ڪر وس
ڪعبو بڻائي قلب کي، ڪر ديميءَ منجهه دَرَس
پاڪيزگي پرينءَ جي تون پاڻ منجهارون پَس
ڇڏي حوس حرص، ”بيخود“ عشق ڪر اختيار تون.

عشق ڪر اختيار تون، ڪڍ ڪلا جا گهانگها
لاهي ڇڏج لوڪ جا، سر سندا سانگا
اهي لاهوتي لانگها، ”بيخود“ ٽپائيندو پار پرين.

رڪي عشق آلف جو اور اُونهو منجهه اندر
نڪي وڃي تيرت تڪيا، نڪي وڃ مندر
سمایل آ صورت ۾، نڪي آ ڪعبي اندر
”بيخود“ آهي هر جا هو حاضر، ناهي سڄڻ سوا ڪو ٻيو.

ناهي سڄڻ سوا ڪو ٻيو تون ويهي ڪر ويچار
ڪري چولو آدم جو ٿيو نينهن اندر نروار
تي عالم منجهه اظهار ”بيخود“ پاڻ چپايائين پانهنجو.

پاڻ چپائي پنهنجو آيو تيز تڪو جهلي تاب
بنايائين صورت محبوب جي، منجهان سڪ ثواب
حورن هنڌ وڃائيا، ٿي منجهان شوق شتاب
”بيخود“ ناهي تن ڏوهه ثواب، جن صورت کي سجدو ڪيو.

جن صورت کي سجدو ڪيو سي رهيا عرش عظيم
جنهن سجدي کان انڪار ڪيو سولعتي بڻيو لعين
ڪر ”بيخود“ برهه يقين، آدم منجهه اسرار ٿي.

آڏيءَ رات الله کي جن آ ريجهايو
”سري وانا سرهو“ تن ڪين آ رنجايو
تن کي پرينءَ پاڻ پساو ”بيخود“ برهه سنڌي بهار مان.

راتيان ڏينهان رحمان کي، جن آ پاڏايو
ڏئي اوجاڳا اکين کي، ويهي سبحان ساراهيو
”بيخود“ فائق فرمايو تن جا هوندا هنڌ حضور ۾.

چڏي لذت لوڪ سنڊي ويهي اور الله
سوڙهه نه ٿيندڙ ساميءَ ۾ توسان ساڻي عين الله
”بيخود“ پره بقا بالله، پوءِ ماڻيندين معراج تون.

بندا غافل نه ره ايترو ناهي تنهنجو ماڳ
ڪڏهن گهلندڙ واءُ وڇوڙي جو ٿيندين ساميءَ منجهه سجاڳ
”بيخود“ نيٺن ننڊ نياڳ، اها اڪوڙج اڪين جي.

ستي نه ملندڙ سهاڳ، توڙي ڪري عبادت ڪيتري
اها اڪوڙج اڪين جي، نيٺن ننڊ نياڳ
پوءِ ماڻيندين اهو پياڳ، ”بيخود“ جي اوجاڳا ڏيندين اڪين کي.

آديءَ اور الله سان

آديءَ اور الله سان،

دنيا سندا سڀ ٻول ڀلائي.

ننڊ نياڳي نيٽن نهوڙج،

سڳو سورج سڱ ساھ سان.

عين سندورڪ عشق اندر ۾

ويهي وندر ڪري ويساھ سان.

ذڪر قلبي قربتون ڪمائج،

ويهي چرخو چورج چت چاھ سان

ننڊن ڪرڻ مان محب نہ ملندي،

نڪي غير گلا گمراھ سان.

دم دم ۾ ڪرياد دلبر ڪي،

سيني سان ساھ پساھ سان.

قبر ڪاري ڪين وسارج،

نيٺ ويندين ان راھ سان.

غفلت ۾ ڪين ”بيخود“ گھارج،

ڪھڙو جواب ڏيندين پتشاھ سان.

مدني مندائين جي ڏي معافي

مدني مندائين جي ڏي مونکي معافي،
هٿڙي به شافي تون هٿڙي به شافي.

اسان آسین جو تون عرض اگهائين،
درشن تون مدني پنهنجو ڪرائين،
اها آرزو دل ۾ اڃان آهي ڪافي.

آهيان گداگر تنهنجو ثناگر،
هيڻي حال تي ڪو لطف ۽ ڪرم ڪر،
تون آهين پارس تون آن صرافي.

سورن ستايو دردن دکايو
منهنجي اندر ۾ مچڙو مچايو
پيئاريو آبِ ڪوثر آهيو ميثاقي.

”بيخود“ اوهان جو آهر دم سوالي،
نامِ مؤليٰ وڃي ڪين خالي،
پنهنجي پسايو صورت ڪا صافي.

سواءِ عليءِ دي نهين چٽڻا

سواءِ علي دي ڪوئي نهين چٽڻا،
توڙي بڻ وڃي قلندر يار.
علي هي رهبر ساري دنيا دا،
ظاهر باطن فنا بقا دا،
صاحب صفدر هي ته سخا دا،
غم دي گهڙي ڪوئي نهين ڪٽڻا.
پنجتن پاڪ شهادت پائي،
امت دي صدي ساڻ ڪهائي،
گڏي رب دي ساري رضائي،
سر هي تنهان دي در تي سٽڻا.
عين ڪون عاشقان عبد نه ڄاتا،
صاف صورت وچ احد سڃاتا،
پيچ تنهان هي عين نال پاتا،
پير تنهان نهين پٺتي هٽڻا.
پنجتن پاڪ دا اعلي شاني،
گواه جنهن دا سارا قرآني،
سر سوڌا ”بيخود“ ٿي قرباني،
قبر حشر تائين نهين منهن مٽڻا.

مناجات بحضور دستگير بادشاه

ڏيو دان دلبرِ داتا دستگيران،
پري جامِ وحدت محي الدين ميران.

فقر فيض سارو سرگرو سين جو
مسڪينن مدد تون واهر ولهين جو
مٿانهون مڙين ۾ تون ڪل پير پيران.

جن حورون پريون تو در سلامي،
گدا شاه سلطان قبولن غلامي،
ڪيو مولي تو ڪي وحدت وزيران.

آيو جو سوالِي ويو ڪين خالي،
پيئاريو پياسين ڪري پر پيالي،
ڪري نوش مدهوش مست و مست ميران.

توڙيو قيد ڪڙيون بند آهيان باندي،
ڪيو معاف مڙئي بادشاه بغدادِي،
ڪرن ڪوٽ ڪٿان تتن سڀ زنجيران.

ڪيان ڇا ثنا مان برحق سچو تون،
هيئن اڀوجهن ضعيفن اجهو تون،
مجي جو نه منڪر شيطاني شيران.

پنجتن جو پيارو تون دلبر دلارو
ڪنبي ڪل ڪفر ويو ٻڌي تنهنجو نعرو
هت تنهنجي هادي شيرين شمشيران.

حسني حسيني تون لعل آهين،
ميرن مندن جو لڄپال آهين،
تين معاف صدقي تنهنجي تقصيران.

ڪري سڏ جو توکي هندو توڙي مسلم،
مدد تن جي مولي ڪرين پيو تون دم دم
پيڙو سير تاريو توڻي بينظيران.

ڪامل ڪلنگي سرتاج شاهي،
حامي هڪل ۾ هر ڪنهن تون واهي،
هت تنهنجي دفتر مٿيو تقديران.

منهنجو پير گر ديو محبوب سبحاني،
حامي هيٺن جو تون شاهه جيلاني،
سڏائي پيو ”بيخود“ عاجز اسيران.

قلندر نامو

اچي مشڪل ۾ حامي ٿي حسيني لعل مستانا،
ٻڌو فرياد ناقص جي الهه لڳ مرد مردانا.

آهيان سائل تنهنجي در تي ٻڌي هٿ ٻئي ڪريان آزي
وڻي مونکي ڏيو معافي منجهان دربار رحمانا.

وڏو آهيان گنهگاري آهيان بيحد مون بدڪاري
ڪيو منهنجي شفا داري پيٽاريو پُر ڪي پئمانا.

ڪيو آزاد هيءَ بندي حسيني لعل مروندي
آهيان تو در آسروندي توڙيو زنجير زندانا.

ڪيو شفقت شاهائي ڪا قلندر لعل سيوا هائي ڪا،
ڪيو پَر سان پڄاڻي ڪا لهن غم درد ارمانا.

جهلي ”بيخود“ آهي جهولي پَسايو حق سندي هولي،
وڃان تِن جي مٿان گهولي ملايو محب مٿخانا.

ورسيءَ جو گيت

توکي سڏي ٿي سچل سرمست سڀ خدائي،
 راضي ڪيو تورب کي صوفي صنم سدائي.
 نالو وهاب تنهنجو ابي امان رکيو هو
 سچل سڏيو آ احمد تنهنجي ڏسي سچائي.
 تنهن بعد موليٰ توکي آهي لقب عطا ڪيو
 تون مست آن سچل تو گهڙولي مون کي ٻڌائي.
 حسنين جي طرف کان توکي مليو لقب هي،
 سرمست شاه سچل تون توکان ناهي جدائي.
 ارض و سما تي توکي سرمست پيا سڏن ٿا،
 حسنين جي گهراڻي تنهنجي عزت وڌائي.
 طاقت نه آ زبان کي تنهنجي بيان ڪرڻ جي،
 توکي نوازيو پنجن تن تو تي ڪئي عطائي.
 عشق سندوئي دفتر توکي ڏنو آ احمد،
 ناهي خبر ڪنهن کي تو ڪهڙي ڪئي ڪمائي.
 عرش و فرش تي تنهنجو آهي ظمور و ظاهر،
 سِر الفِي گيڙو ڪنڊلا ڳل عشق الفِي پائي.
 ڪهڙي ڪيان مان تنهنجي وصف و ثنا درازي،
 صوفين سندو صدر آن جڳ ۾ تنهنجي جمائي.
 ”بيخود“ جي التجا هي مقبول ڪر سچل تون،
 ڏي جام عشق جو تون سر ڪي سنڌي سوائي.

منقبت نثار سائين درازي

دلبر منمنجو درازي دلدار آ لکن ۾
نالونثار جنمن جو مننار آ لکن ۾

مرشد منمنجو درازي آ فيض ۽ فياضي،
بي رنگ آ بياضي صورت جنمن جي سڀا جهي،
منمن مثل ماهتابي چمڪار آ لکن ۾

ديرو درازين لائي بازي برهه ڪيڏائي،
تونينمن اندر نچائي محبوب سان ملائي،
نروار آهي نانگوننگدار آ لکن ۾

قرب سندس نرالا لاهن اکين تان اول،
مست بڻائن متوالا پسائن ٿا پل ۾ مولا،
اڙين جو آهي آري آڌار آ لکن ۾

داتا درازي دائر هنيو نينمن نعرو قائم،
”بيخود“ ڪي اهڙو دلبر مولا ڪٿي ملايم
روشن سندس ستارو اظهار آ لکن ۾

اسان فقير درازي نثار جا

اسان فقير درازي نثار جا،
 سرمست سچل سردار جا.
 نانگا آهيون نينهن نرالا،
 ناٿ ننگيءَ ننگدار جا.

فقر فقير کي ڪو فڪر ناهي،
 اچي ميرا مڙهندو بدڪار جا.
 قرب ڪروڙين آهن ان جا،
 ڪامل ڪلنگي دار جا.

نانڪ ڄمڙا ڪيئي طالب،
 تورنگيل دلدار جا.
 دم انا الحق آ ذکر اسان جو
 آهيون پڪا اقرار جا.

”بيخود“ بره جو باب پڙهيوسي،
 ستي سانگا سنسار جا.

سڄڻ تولءُ سيڪجه گهوريyan

ملڪ مڏيون سڀ مال،
سڀ سڄڻ مان تولءُ گهوريyan.

پيچ پنمل آتوسان پاتو
ڪين وسارج نڀاڻج ناتو
ڪر ڀلايون ڀال

حال منمنجي ڪان واقف آهين،
سور ڏئي پيو ڇو ٿو ستائين،
ورتيون هل مون ڪي نال.

اڱڻ اسانجي اچ تون پيارا،
سر صدق ڪريان سٿو سٿو وارا،
اچي له تون سار سنڀال.

”بيخود“ ويٺو راهون نماري
ڪڏهين ايندم منمنجي اوتاري
ڪا واريندم واڳ وصال.

ڏئي آبروءَ جي جهلڪار

ڏئي آبروءَ جي جهلڪار
ڪيئي ڪيا توياريگانا.

موسيٰ ڀسڻ لڏ طور تي آيو
هڪڙي جهلڪ سان طور جلايو
تي مست ويو مئخوار.

يوسف کي توکوه وجهايو
بعد تنهن کي مصر وڪايو
خاطر زليخا زردار.

مجنونءَ کي توبر ۾ بيماريو
خاطر ليلا بند بڻايو
دم دم ليلا ڀڪار.

”بيخود“ جڏهن جلوو ڀسيو آ،
سِر اچي تنهن ڦڙمين رکيو آ،
ڪري ڌڙ سڀي ڪان ڌار.

موهي من ويو منار

موهي من ويو منار ڏٺي جهلڪار
 قابو ڪري ويو آهي قرب سان.
 هوش عقل ڪري سارو خطا ويو
 سورن سندو ڪري وار عطا ويو
 لائي لنون اندر ڪا لغار.
 چشمن تنهنجن چوٽ چلائي،
 محبت واري مام ملائي،
 ڪيا حيران ڪيئي هزار.
 قرب سندو هڻي سيني ۾ ڪاڻ وئين،
 جيرو جگر جند جلائي جان وئين،
 ڪري برهه سندو بيمار.
 محب سندو ٿئي تير سجايو
 دل اندر جنهن سارو جلايو
 ڏٺي نينهن نوڪان ٿيو نروار.
 ”بيخود“ محب سندا ناز انداز سہ،
 اهي سور سختيون سِر مٿي سہ،
 مَن پنهنجو ڪري دلدار.

سمڻا تنهنجي صورت

سمڻا تنهنجي صورت آ مست مون کي بڻايو
مست الست بڻجي آ سِر اچي جُھڪايو.

تنهنجي اکين اشاري ڪيئي قتل ڪرايا،
مون کي به آ هڪ پل ۾ گھورن گھايو گھمايو.

لڙا تنهنجا گلابي بيحد آهن بي تابي،
چوڏهين مثل ماهتابي تنهنجو بخت آ سوايو.

ڪيئي دنيا ۾ سمڻا لکين پيا گھمن ٿا،
تنهنجي آمت نه ڪوئي حورن آ هل هلايو.

”بيخود“ برهه ديوانا محبت ڪيا مستانا،
در در قرن يگانا ڪڏي ڪات ڪنڌ ڪپايو.

آهين لاثاني لال

تون آهين لاثاني لال،
تنهنجي مثل ڪونهي دنيا ۾.

صورت اوهان جي آهي نوراني،
سِر تنهنجي تي آ تاج شماني،
آهين ناٿ ننگي ننگيال.

لبڙا تنهنجا لعل گلابي،
ڏند ته آهن مثل ماهتابي،
جن موهي ڪيو پئمال.

اکڙيون اوهانجون قمری ڪجلی،
تکو تاب ڏين پيون تجلی،
جن گمي ڪيو بي حال.

”بيخود“ کي توچوت چلائي،
باهه برهه جي سيني لڳائي،
ڪا وارج واڳ وصال.

ڪيان پونئر مثل پيرا

صورت تنهنجيءَ آ منڙو موهيو
 ڪيان پونئر مثل پيرا.
 سورن مونڪي سخت ستايو
 دردن ڪيا ڏيرا.
 تنهنجي جدائيءَ جيءَ جلايو
 پيا جلن ٿا جيرا.
 چشمن تنهنجن آ چوٽ چلائي،
 ڪيا ساري جسم ۾ گهيرا.
 تنهنجون ”بيخود“ راهون نمايان،
 ٿو پڇاين پنڌ پيرا.

عاشق آهيون نظر جا

سوالي سدائين آهيون سمڻا تنهنجي ئي سر جا،
ذرمال ٻيونه گهرجي عاشق آهيون نظر جا.

ٻڌي هاڪ هر جا تنهنجي آيا آهيون سوالي،
ڪڍي خير ڪو حسن جو سڻ سوال هي فقر جا.

ڏسي لعل لب گلابي مشتاق ٿي وياسون،
لعاب لب پيئاريو پياسي پريم نگر جا.

عاشق لکين ويچارا ڏسي مست ٿيا نظارا،
چڙهي تخت ويا هزارا ٿيا قتل تنهنجي خنجر جا.

”بيخود“ حوران چا پريون انسان جن ملائڪ،
تم دل ٿياسي تابع دربان تنهنجي در جا.

کسي دل کٽي وٺين

کسي دل کٽي وٺين هڻي يار ڏاڙو
 رڳورائين ڏينهان آهي روج راڙو.
 جڏهن مونسان دلبر کٽي آ جدائي،
 تنهنجي هجر ۾ جان مون جلائي،
 ساري عمر رُندي مون آ وڃائي،
 ڪري قرب اچ تون لهي سوز ساڙو.
 جيڏيون جانب لاءِ آهيان مون آتي،
 جند جان جسم ۾ لئون ٻاروچي لاتي،
 سر ساهه منهنجي کي هڻي ويو آ کاتي،
 هلي ايندو هيڪر ٿيندو ڪوڏهاڙو.
 هيءُ آس اندر جي مولا پڄائي،
 جند جان جنهن لاءِ ڇڏي ٿم جلائي،
 ڪري قرب ڪيچي ايندو پير پائي،
 مولا ڪندو شل پرينءَ سان پاڙو.
 ”بيخود“ جنهنجي تن تار آهي،
 سو دائم درازن ۾ ڪوهيار آهي،
 ڏاڍي مونجهه من ۾ تنهنجي يار آهي،
 ڍڪي عيب مٽيءَ جا ڪندونان اگهاڙو.

ڪيو بانور اجايو ٿي

حسن وارا حسن تي تو ڪيو بانور اجايو ٿي،
حسن يوسف ڏسو ظاهر مصر بازار وڪايو ٿي.
ڪڍي ڪو جهي مهاڻي آ ڏسو ڪئن گهر ڏيائي آ،
تماچي ڄام سلطان سر نوريءَ نروار نوايو ٿي.
حسن جي حال مان واقف سوين مشتاق ٿيا ماهر،
ٽڻي توکي ڪيو ظاهر حسن صديدار ستايو ٿي.
حسن جي هاڪ هت آهي هتي عاشق ٿيا روشن،
ڪٽي توکان ويا بازي چمن گلزار لتايو ٿي.
حسن سوبي وفا ”بيخود“ وفا سو عشق آ دائم،
ڏين سرڙو سوليءَ ساهي حسن هر وار هلايو ٿي.

چشمين جا چمڪاڻ

ڏسي چشمين جا چمڪاڻ،
لڏن لڏن مان ڪرلاڻ وڻي نڪري

عين عجيب جا شمع جا شعلا،
ڏسي ڦڙڻ ڪڍي ڦڙڪاڻ.

زلف سياه بادل بجليون،
ڪن تاب تڪو تجلات.

مڪ ممتا بي لب گلابي،
ڇهر مر ڪن جرڪاڻ.

حملو حسن جو آيو سرتي،
ڪري ڪاڻا مثل ڪڙڪاڻ.

موهي مست ڪيو مدامي،
محبين جي مرڪاڻ.

”بيخود“ هر دم من محو ماندو
پري سمڙيل لئڻ سڙڪاڻ.

تنهنجون اڪڙيون

تنهنجون اڪڙيون تير ڪمان چوان،
 چوڪيون چئن چڱو چوغان چوان.
 چوهڻون چٽڪن شير دلير اڪيون،
 چوطرف چئن چوڦير اڪيون،
 ماري مانجهي ڪن ڍنڍ ڍير اڪيون،
 لڪ عاشق نيٽن نيشان چوان.
 عجب اڪڙين ۾ اسرار اهو
 ڪمن ڪات مثل ڪن وار اهو
 ڪن ديد خريد واپار اهو
 چا شاهه و گدا سلطان چوان.
 ناهي طاقت ڪنهن کي جوتاب جهلي،
 سر سٿ ۾ ڏين ڪنهنجو وس نه هلي،
 آهي بالا برتر برهه بلي،
 مٿان ڪل جي تن فرمان چوان.
 ”بيخود“ تير لڳا سيني ساهه سنوان،
 ڪيا ناز پرين نيشان نوان،
 ڪن عاشق روئي سبق روان،
 تنهن جا درد سيئي درمان چوان.

اسرار ٿوڏسان

سمڻا تنهنجي اکين ۾ اسرار ٿوڏسان مان،
سمائل تنهنجي سيني ۾ چنڊ تار ٿوڏسان مان.

تنهنجون اکيون هي ڪجھي اپ ۾ پري جئن بجلي،
تکو تاب ڏين سي تجھي جھلڪار ٿوڏسان مان.

ڪيئي لکين ديوانا محبت ڪيا مستانا،
در در قرن يگانا پينار ٿوڏسان مان.

توڪي ڏسڻ جي خاطر در در قرن ٿا هر هر،
تنهنجي حسن جا چوڌر چمڪار ٿوڏسان مان.

”بيخود“ برهه آ باري سرتي ڪٿائي ٿو خواري،
شل رب ڪندو ستاري آهي پار ٿوڏسان مان.

مون پيار ڪيو آ

اڄ سڄڻ مون پيار ڪيو آ دل سندي دلدار سان،
دل سندي دلدار سان من سندي منار سان.

آيو پنهل مون وٽ هلي ويا خيال خطرا سڀ ڀلي،
ويو دل سندو اڄ گل ڪلي جانب آيو جنسار سان.

ساهه پيو جنهن لاءِ سڪي هڏ هڏ پيو جنهن لاءِ چڪي،
دونهون درد پيو دل ۾ دڪي سو اڄ آيو سينگار سان.

صورت جنهن جي آنوراني سر مٿان آ تاج شهماني،
نوري نرمل آ پاڪ پيشاني چنڊ مثل چمڪار سان.

”بيخود“ ڪر وصف ۽ ثنا خود خدا ڪئي آ ثنا،
رک پاڪ تون پنهنجي زبان ڪر مشڪ سندي هٻڪار سان

ماري چڏيو هاڻي

ماري چڏيو تنهنجي ماڻي،
 رب پاڪ پرين ٿو ڇاڻي.
 نازن تنهنجن ڪيئي نوايا،
 ڪوئي ڪجلين ڪوپا ڪمايا،
 ڪيئي پيڙهيا منجهه گهاڻي.
 رخ تي لڙڪن ڪاريهر ڪارا،
 جوڳي اچن ڪنيون مرليون ويچارا،
 هلي وس نه تنين جو هاڻي.
 حسن ڪيا حيران هزارا،
 شاهه گدا سلطان ڪي دارا،
 ڏند موتين جي داڻي.
 علي لبرڙا لعل گلابي،
 اڪڙيون تنهنجون مثل عقابي،
 ڪيو ”بيخود“ شڪار تو آڻي.

دل ڏنم توکي

دل ڏنم مان توکي دلبر تحفو نذرانو ڪري
 تير ترڪش جا هنيا تو تنهنڪي نيشانو ڪري
 مون ڏني آ تنهنجي صورت صاف مورت اي مٺا،
 هوش کان بي هوش ٿي ويس تو چڏيو ديوانو ڪري
 ابرو مثل تلوار پانيان وار ڪارا زهر دار
 ڏورئون ڏنگن مون کي مٺا ٿا وجهن پریشانو ڪري
 تاب تجلي قهر ڪجھي مون کي گهايو گهور سان،
 تون مثل شمع ٿئين مون کي چڏيئي پروانو ڪري
 تودر آيس مون هلي تو کان سواءِ ناهي ڳلي،
 ”بيخود“ آ جهولي جهلي ڏي جام پئمانو ڪري

قهری کجل خمدار

تنهنجي قهري کجل خمدار
هزارين حيران ڪيا.

ذلف تنهنجا هن واسينگ وانگر،
ڪن سرمڙي سٽڪار
ڪيئي ديوان ڪيا.

نانگ مثل هي نيٺ ڏنگن ٿا،
ڪيئي ڪنا وينجهار
لکين دربان ڪيا.

هیر جي خاطر جوڳي بڻيو آ،
چڙهي شاهي تخت هزار
سورن سامان ڪيا.

عشق "بيخود" ڪيئي ڪمايا،
ڏئي ابروءَ جي جهلڪار
صحيح سلطان ڪيا.

برہہ ڪيو بيتاب مونڪي

تنهنجي برہہ ڪيو آ بي تاب مونڪي،
لايو عشق اندر ۾ آ تاب مونڪي.

ڏس ڪولي ملان جنهن ۾ يار ملي،
اهڙو ڪوئي ٻڌاءِ ڪتاب مونڪي.

سجدو صورت ڪي مون سڃاڻي ڪيو،
ٻيو ڪين ڪپي ڪو ثواب مونڪي.

ماڻهو مشرڪ ڪافر مونڪي سڏن،
اهو ناھي ڪوئي عذاب مون ڪي.

ڪنهن ڪي يار مليو آ نماز اندر،
سوچي سمجهي ملان ڏي جواب مون ڪي.

”بيخود“ بت پرست آئون اصلئون آهيان،
مَرُ ڪفر جو ڏين ڪو خطاب مونڪي.

ڇاڪڻون ڪيو ٿي تڪرار

ڇاڪڻون ڪيو ٿي تڪرار ڏئي آزار
آئون ته سڄڻ تنهنجو گولو آهيان.

ڇو ٿو ڪرين پيو مون کان ڪنارا،
ڪهڙي سبب وينين دور پيارا،
آهيان ڇاڪڻون ٿيو بيزار.

قرب ڪري اچي مون سان مل تون،
دڪايل دل ڪي لاءِ اچي ڳل تون،
آهيان برهه سندو بيمار.

توڪڻون سوا ڪين ساعت سري ٿي،
دم نه هڪڙو مون کان پري ٿي،
اچي مل تون مونسان ڪوهيار.

”بيخود“ آهي تنهنجو هر دم
پيچ پرت جو توسان پاٽم
ڏئي جام وصل جو جيئار.

ناهي نيٽن کي آرام

ناهي نيٽن کي آرام آهي مائتم
مولي ملائيندو محب اسان کي.

رُندي رُندي راتيون گذاريان،
پل پل ويٺو توکي پڪاريان،
سانجهه صبح توڙي شام.

ڳوڙها ڳلن تان کين سُکن ٿا،
دونهان دل ۾ درد دکن ٿا،
جيرا جلن ٿا جام.

نت نت تنهنجون راهون نھاريان،
دم دم ۾ ٿو توکي ساريان،
اصل سور ڪيائي انعام.

”بيخود“ سان ڪر محب ملڻ جي،
ناهي طاقت سور سهرڻ جي،
اچي مل تون مون سان مدام.

ڪين اچي مون قرار

ڪين اچي مون قرار
راهون تنهنجون ويٺو نهاريان.

تنهنجي جدائيءَ جيءَ جلايو
هوش عقل سڀ مون آ پلايو
تنهنجي طلب تنوار.

توڪي ريجهايان توڪي پرچاين،
تنهنجي قدمين سرڙو نوايان،
حالا ڪيان هزار.

سڪ تنهنجيءَ آ سخت ستايو
دردن دل ۾ آ ديرو لايو
ڪيو ٻرھ مون کي بيمار.

”بيخود“ هر دم تنهنجو سدائي،
تنهن کان نه ڪر تون ايڏي جدائي،
مل محب اچي مننار.

آهي نيٽن ننڊ حرام

آهي نيٽن ننڊ حرام

سڪ سمهڻ سڀ ويو ٿم وسري

صورت تنهنجي جڏهن سڃا ٿم

پيچ ڀرت جو توسان پا ٿم

توڪي سجدو ڪيم سلام

هر وقت تنهنجي وات آ وائي،

تنهنجي نام بنا ٻي بات نه ڪائي،

ناهي نيٽن ڪي آرام

عشق بنا ڪي محب جو ملندو

جانب آ جاڻي ات وڃ هلندو

پيا خيال ڪري ڇڏ خام

”بيخود“ بره مون برسر چايم

سور سختيون سر تي سهايم

توتي راضي ٿيندو رحمان

ناهي وسارڻ توروا

يار ياراني رڪي ناهي وسارڻ توروا،
پيار ڏئي پنهنجو ڪري ناهي ڌڪارڻ توروا.

لاڻجي ته نپاڻجي نه ته پيچ پرت نه پائجي،
پنٿي قدم پيارا صنم ناهي ورائڻ توروا.

ملاح بڻجي ونجهه ڪٿي پار ڪجن سڀ پاڻي،
اڌ سِير ۾ ڪن وير ۾ ناهي اتارڻ توروا.

سودو ڪيو سِر جو سچو توسان اتم واعدو پڪو
سر ڏنم تنهنجو قسم ناهي آزارڻ توروا.

”بيخود“ صنم تنهنجو قسم آدر تنهنجي جوهي غلام
ماه منور نور انور ناهي پلائڻ توروا.

جڳ ۾ جيئن دلدار بنا

ڪهڙو جڳ ۾ جيئن دلدار بنا،
 اڪيون رت ٿيون روئن ديدار بنا.
 چني ڇاڪڻون ڪري ويو ڌار مون کي،
 ڏٺي ورهه ويو ته آزار مون کي،
 ڏک ڏاڍا ڏٺي ويو هزار مون کي،
 غم گوندر گهاريان يار بنا.
 ڏيو ڏس ته ڏکيءَ کي ڪاڏي وڃان،
 ٿيا ساهه برابر سورسنوان،
 ڪهڙي پر وڃي مان پرينءَ کي ملان
 نٿو چين ملي پرينءَ پيار بنا.
 ويو عيش خوشي آرام هليو
 وڃي هجر فراق ۾ جيءُ جليو
 ڪر ڪا ناز نظر توسان روح رليو
 وسي مينهن پوي ڪو ملهار بنا.
 ”بيخود“ ريءَ خزان ڪو بهار ٿئي،
 موج محبت جو ڪو پيار ٿئي،
 عاشق معشوق سان اظهار ٿئي،
 سونهان سرتين سرس سينگار بنا.

لڳو نينهن بي قدرن سان

لڳو نينهن وڃي بي قدرن سان،
 بي درد بلاشڪ دل جي پٿرن سان.
 توهان روز ازل جو ناتو هيم،
 پختو پيچ پرت جو پاڻو هيم،
 اهو عشق نه اوکو ڄاتو هيم،
 ڪري قتل ويندو مون کي ابرن سان.
 توهان دلبر دلڙي لائي آ،
 ٿي سيني سڱ سوائي آ،
 ڳل الفی عشق جي پائي آ،
 ٿي گذري حياتي سورن سان.
 اڪيون اڪين سان يار اڙائي وئين،
 سبق سورن جا ڪي پڙهائي وئين،
 ميخون محبت جيءَ جڙائي وئين،
 نازڪ نينهن نياڻج نڌرن سان.
 ”بيخود“ حيل لک هلايان پيو
 پتي پوڻيون پنڌ پڇاڻيان پيو
 جر جال اڪين مان وهان پيو
 ڪري قرب اچي مندن ميرن سان.

پرکي پوءِ دل لائين ها

پهريان پرکي پوءِ دل لائين ها،
 رکي سرت اها آزمائين ها.
 ٺڪي ٺوڪي يار ڪٽي ها تون،
 اها ڳالهه اندر ۾ ڳڻي ها تون،
 ايڏي هام نه يار هڻي ها تون،
 ٻولي ٻول هي ڪين ٻڌائين ها.
 پيرويول ڪين پيچي ها تون،
 ڇڏي ڪين اڪيلو وڃي ها تون،
 منهنجي منت هي محب مڃي ها تون،
 ناتو نينهن نسلنگ نڀائين ها.
 ڪجهه گذري آ ڪجهه ويندي گذري،
 پوندي موت ڦٽي ويندو سڀ وسري،
 هيءَ عشق امانت ويندي اڏري،
 گس قرب وارن سان ڪائين ها.
 ڪوئي "بيخود" ڪي پرين پنهنجو ڪيو
 ڏسي عيب ڪڇايون نه اهنجو ڪيو
 اوکو سفر هي سڻا سمنجو ڪيو
 اهو عرض عجيب اڳهائين ها.

هڪ دانهن ته ٻڌ

هڪ دانهن ته ٻڌ دل کولي مٺا،

جيڪا درد وندي دل ٻولي مٺا.

تنهنجي ورهه وڇوڙي ويران ڪيو

تنهنجي نينهن سنگ نادان ڪيو

تنهنجي شمع صورت پروان ڪيو

ڇاڪڻون ڏٺي وئين ڏک دل ڏولي مٺا.

ڪهڙي دلبر سبب ڌڪاريو تو

ڏٺي پيار پھريون پوءِ وساريو تو

ڪل ڪانه پئي ڏک ڏيڪاريو تو

وڃي چپر پئي دل چولي مٺا.

پنڌ پيرا تنهنجا مان پڇاڻ پيو

لال لهو لباس مان پاڻ پيو

گيت سوز فراق جا ڳاڻ پيو

هر رنگ ۾ توکي دل ڳولي مٺا.

ناتونينهن ته مونسان نڀائين ها،

ڳل ”بيخود“ کي سيني لائين ها،

ڏکي دل کي ڪين ڏکائين ها،

وئين سورن ۾ دل رولي مٺا.

سورن جو سبق

سورن جو سبق مونکي اچي عشق سيکاريو آ،
سک کانہ گهڙي سنڀران ڏک ڏاڍو ڏيکاريو آ.

مان ياد ڪريان توکي ڪرين ياد نہ تون مونکي،
مون کان تہ نٿو وسرين توڇاڪان وساريو آ.

هت مان ٿو مران تولہ هت تون ٿو مرين ٻين لئ،
منهنجي تہ خطائن جو ڪين ورق تو واريو آ.

ٻڌو درد پريون دانهون عاشق جون آهون دل سان،
جوڙي جيءَ اندر جايون توکي دل ۾ ويهاريو آ.

ڏکيو ڏينهن ڏکڻ گذري مٿان رات سورن اڀري
دل تان نہ ”بيخود“ وسري جنهن جام پيئاريو آ.

دل غم سان پري پئي آ

ڇا ڇا مان چوان توکي دل غم سان پري پئي آ،
ڪهڙا سور سمان سر تي ٿي دلڙي چري پئي آ.

ڪريان روز پيو دانهون ٻڌو ڪوڪ پرين دل سان،
تنهنجي ته جدائيءَ ۾ جند جان جهري پئي آ.

مڪا سور اوهاڻ مون ڏي مون وٽ ته وڌي وڃ ٿيا،
اچي سور ٿيا سنگتي کلي درد دري پئي آ.

ٿئين جاني جدا جاڪون تاڪون ٿيون روئن اڪيون،
آيون سور سمنڊ چوليون مٿان وير وري پئي آ.

لايون برهه اچي باهيون سي ڪيئن وسايان مان،
هڪ آڳ اجهايان ٿو ”بيخود“ ٻي پري پئي آ.

تنهنجون ڳالهيون سڄڻ

تنهنجون ڳالهيون سڄڻ دل جي اندر ياد ڪنداسي،
روئي راتو ڏينهان تنهنجي اڳيان حال ڪنداسي.

ڏٺي پيار ڏکي ڌار پرين چاڪئون جدا ڪيو
ڏٺي سڪ ڪري لڪ ڪيڏو ناز وادا ڪيو
سٿو وار صدق يارهي ذر مال ڪنداسي.

صبح شام تنهنجو نام آهي ورد زبان تي،
لڳي باهه منهنجي ساهه تنهنجي برهه بيان تي،
دم دم تنهنجو غم نه ٿي ڇو خيال ڪنداسي.

لڳو نينهن اٿو مينهن منهنجي سِر تي سورن جو
پري مچ اندر گچ پيو خوب ڪورن جو
سچ ڄاڻ پرين پاڻ هي پئمال ڪنداسي.

”بيخود“ ڪي رڳو ورهه وڳو تنهنجو آسرتي،
ڪري دانهون پيو آهن سڄڻ تنهنجي ٿي در تي،
ڏي سِر وٽ سِر نه ٿي سوال ڪنداسي.

داناءَ تون داد ڪر

دلبر ٻڌي فرياد هي داناءَ تون ڪو داد ڪر.
 پنهنجو ڀڄائي پاڻ پوءِ سمڻا نه تون برباد ڪر.
 ڏيئي ڏيکارو ڏيل مان مست مجنون تو کيو
 هي دربدر عاشق ٿيو موتي ملڻ املا داد ڪر.
 ٿي دل دڪي دانهون ڪري شب روز ٿي آهون پري
 توبن نه سک ساهون سري سورن سڙي آزاد ڪر.
 اوکي ناوڪ نينهن جي شاهي شڪاري شينهن جي
 اٿي بوند سانوڻ مينهن جي نان عمر تون افراد ڪر.
 ”بيخود“ سان ڪر وصال تون هيٺو ڏسي هي حال تون
 ڪر پورل پلايون پال تون اجڙيل صحن آباد ڪر.

**

ايندا ڪڏهن وري

ڪانگل ڪر ڪا خبر ايندا ڪڏهن وري
 سڙي ساهه ويو ٿي آ دلڙي چري
 وڃ جلد اڏامي پرواز ڪري
 ساري ڏيڃ سنيھو تون نياز ڪري
 روئي اوچنگارون ڏئي آواز ڪري
 تمنجي مھر فراق ۾ باھ پري
 دڪي دل هيءَ دردن ماري آ،
 رت نير اکين مان جاري آ،
 ويتر وره وڃو ٿي جند ڳاري آ،
 آئي سورن سِر تي يار پري
 مڇي من اندر ماتام ويو
 وڃي پرينءَ کي ڏيو پيغام اهو
 پري وصل جو ڪو جام ڏيو
 ڪر ڪا ناز نظر ويندس هاڻ مري
 ”بيخود“ ويل نه توکي وساري ٿو
 وينو دم توکي سنڀاري ٿو
 هر دم هنجون تولڻ هاري ٿو
 ناتو نينهن اٿم توسان دلبري

خط ڪٿي وڃ

خط ڪٿي وڃ يار ڏي تون خاص هي خاطيءَ ٿا.
وڃ سگهو ڏي حال دل تون پرت مان پانڌيءَ ٿا.

جاڪون جدا جانب ٿئين تاڪون رٿن ٿيون رت اڪيون.
سڪ سوز مان سڌڪا پرن ڪن ياد ٿيون جانيءَ ٿا.

قابو ڪري وٺين قيد دل سوگهو ڪري وٺين ساهه ڪي.
ڏي وصل يا موت ڏي مڃي عرض هي ساڻيءَ ٿا.

رات ڏينمان روح ڪي آورد تنهنجو صبح شام
لڏن لڏن اٿم لوري اها لالڻ پائي وڃي لڏيءَ ٿا.

”بيخود“ جو سورن ۾ گذر آهي پرين توکئون سوا،
سڌ لاهو ڪا سور جي هر حال ۾ حاميءَ ٿا.

ڏيوڪا دوست دلداري

سڄڻ سائين دڪيءَ دل کي ڏيوڪا دوست دلداري
 سڙي ويو آ ساهه سورن ۾ وڌي وئي آ برهه بيماري
 لبن تي دم آهي دلبر پائن جهاتيون اڪيون هرهر،
 ملڻ جي ڪا ڪيو هيڪراچي پوءِ موت سر ماري
 مٿي کانپوءِ صورت تنهنجي ڪڏهن هرگز نه ويندي وسري
 اتي پي ياد تون هوندين نه هوندين ٻي ڪا گفتاري
 ملائڪ مون کان چاچو پچندا پچڻ وارو به تون هوندين،
 هٿندين پوءِ به ڪندين تون آهيان ٻئي جو مان انڪاري
 اٿم پڪ نا چڏيندين تون گولي هيءَ ساڻ گڏيندين تون،
 سڻا سک مان سڏيندين تون توڙي ”بيخود“ آ بدڪاري

آهيان مان ڏوٻياڻي

آهيان مون ساڳي ڏوٻياڻي،
 ٿي سچ ۾ تنهن سان ساڻي.
 ڪيان پئي روز مان ڪيما،
 رٿان پئي راتيان ڏيما،
 پتر پيرن سان پئي پينما،
 وجهي ويو گهوٽ مون گهاٽي.
 توڙي ٿيا پير هن ڦاڪون،
 وران وڌ ريءَ نه مان پنٿي،
 هوريان ڏاڍيان ملان اڳتي،
 ڪيان ڪيچين سان روح رهاڻي.
 قبر ۾ جڏهن پڇا ٿيندي
 ڪئي پنمل پڇا ويندي
 ڪڏهن ساڻ ستا ايندي
 ڪندس ڪيچين سان مون ڪهاڻي.
 پنمل لاءِ پئي ڪريان پڪارون،
 پونديون ڪن تنهن تنوارون،
 متان ”بيخود“ محب ڏي ميارون،
 ته گهر ويهي عمر وهائي.

ويا ڏير ڏڪائي

لکيولوح قلم ٿورڻن ۾ رلائي،
سليان سور ڪنهن سان ويا ڏير ڏڪائي.

پيرن پنڌ چڏيو ٿي سر ڀر سران مان،
سر سر ڇڏيو ٿي چپن ڀر چران مان،
ٿي نڪ ڀر نوان مان ويندس ڪيچ ڪاهي.

ڏيرن ڏڪيءَ سان آهن ڏاڍ ڪيڙا،
ڪري ظلم زوري چني هوت ويڙا،
هيڙا حال ٿيڙا ويا جان جلائي.

”بيخود“ اميدون مولا شل پڄائي،
ويندا ڏک ڏڪيءَ جا ايندو پير پاڻي،
آهيان جن لاءِ آتي مولا ملائي.

مونکي سڳ آگهڻي

ويئي ڪانگ اڏاين مان ڪيچ ڏئي،
ڏئي ڏکڙا وئين مونکي سڳ آگهڻي.
ڪهڙو سنگ سياپو ساهيان پئي،
ويئي ٻانهي نام سڏاين پئي،
گولي روز ازل کان چواين پئي،
آهيان ساڻ سڄڻ جي پيرن پئي.
حجت هوتن سان مٺا ڪهڙي ڪبي،
زور ضعيف جو توسان ناهي ربي،
ناتو نينهن ويندو توساڻ نبي،
لکڻي روز ازل کان جيڪا باب ٻڌي.
اڀر نذر مون تنهنجي آهيان،
ڀڳي تنهنجي پيل اصلئون آهيان،
جهڙي تهڙي پنهل مون تنهنجي آهيان،
ٿيئي ساڻي سڄ ۾ آهيان هڪ جڻي.
”بيخود“ ساڻي اتي پنهل ٿيندو
جتي مٺ نه ٻيو ڪو ماڻ هوندو
اتي هلي حبيب هٿ مون ڏيندو
ايندو وارث ولهيءَ جو سڏ سڻي.

سسئي سوز فراق ۾

سسئي سوز فراق ۾ ٿي روه جبل چڙهندي وٽي،
 ملڻ ڪارڻ محبوب جي ٿي جهنگ جبل جلندي وٽي.
 جڏهن کان جانب ٿي جدا ويوسڪ سمهڻ مون گهوريو
 پنهل مون پرديس ويوراتيان ڏينهان رڙندي وٽي.
 ڏير اٿي اڌ رات ويا پنهل وٺي پريات ويا،
 لائي لڏن اندر مونکي لات ويا سڪ سوز ۾ سڙندي وٽي.
 سورن سندو سندرو ٻڌي هلي ڪيچ ڏي ڪاهي بندي،
 لکئي لوح قلم ۾ لڏي چوري چپر چلندي وٽي.
 هنکي ”بيخود“ پنڌ ۾ شل هوت ملندم حُب ۾
 شل ساڻي ٿيندم سڪ ۾ هي قرب لڻ ڪڙهندي وٽي.

پنهل ڪهڙي وار ايندو

ڪهڙي وار ايندو پنهل پيارو
لهي ويندو دل تون من جو مونجھارو.

راهون مان تنهنجون ويئي نھاريان،
پنهل لڏ پل پل ڦارون ٿي پايان،
مران ماندي جن لڏ سڪي ساهه سارو.

کولي وار چڙيان وڇوڙي جا هن مون،
وجهي راتورتن جو ڦولي چڙيان مون،
ڏسان شال اکين سان ساهه جو سهارو.

ڪري قرب ڪيچي ايندو مون اوتاري،
روز ازل کان لڳس جنهنجي لاري،
اتر لک اميدون ڪندو نه ڪنارو.

”بيخود“ ڪس ڪري هل ڪيچ ڪامي
ريءَ پنهل هتي رکي پينگ آهي،
وڃي شل ملان مون ٿئي جيءَ جيئارو.

هوت بنا ساعت نه سري

منمنجي هوت بنا ساعت ڪين سري
 ساعت ڪين سري دل ڳڻتن ۾ ڳري
 منمنجو پنمل سان لڳو نينمن ناتو
 پيچ پرت جو مون تنمن سان پاتو
 وڃان پنڌ ڪري ڏسان محب وري
 اهي سور سختيون سرتي سمايم
 خاطر پنمل جي ڏک مون وهائيم
 لڪئي روز ازل کان آيم سور پري
 هوت وئي ويا ڪري ڏير ٺڳي ويا،
 هي چوري نذر وري غمن ۾ گڏي ويا،
 ڏئي ويا زهر ذري ماري مفت چري
 ”بيخود“ ڏکن کان ڪر نه جدائي،
 صبر شڪر ڪر جيڪا رب رضائي،
 ايندم هوت وري پوندم نيٺ نري

چوڙ ريت رُسڻ دي

چوڙ اسان نال ريت رُسڻ دي
ڪر ڪا الم لڳ محب ملڻ دي

تيڙي هجر مڪون مار مڪايا،
دردان دل وچ دود دڪايا،
آس اندر وچ هي مک ويڪڻ دي

درد ڪنول دل ٻمون هي ماندي
تيڙي ملڻ ڪيتي ڦالان پاندي
طاقت نمين ڪائي سور سمن دي

پُڪي پنمل مٿن تيڙي پئي آن،
لوڪ ساري وچ هل جوڳئي هان،
نينهن نياوين دلبر ڪرين نه چنڻ دي

آس اندر وچ تئن دلبر دي
لون لون لوري ”بيخود“ وڙ دي
ڪرين ڪرم گولي اتي پرين پرچڻ دي

ٻانهي ڪيچ ڏئيءَ جي

ڪهڙو سنگ سياپو ساميان مان،
ٻانهي ڪيچ ڏئيءَ جي آهيان مان.

اڀر نڌر مون نار نمائي،
نٿي حجت موت سان پائيان مان.

ڏيرن ڏک جي ڏاج ڏنا مون،
سي چشمين چمي سڀ چاڀان مان.

ڀڳي پنمل جي ويندس ڪاهي،
وڃي حال حقيقت سڻاڻان مان.

”بيخود“ اٿم اميدون نال مون نيندو،
ويئي هردم پنمل ڪي پاڏاڻان.

آهيان مون بدڪار

آهيان مون بدڪار
 توکي پوندي پاڇه ٻاروڇا.

نار نمائي عيبن هاڻي،
 تنهنجي آهيان آڌار.

آسري تنهنجي اصلئون آهيان،
 چني نه ڪر تون ڌار.

تنهنجي تاريءَ پئي ٿي تڳان مان،
 ڪيچ ڏئي ڪوهيار.

”بيخود“ جون ڪر معاف مندايون،
 ڏوليا ڍڪڻ مار.

**

اڳڻ ايندم سو

جانبي اتم جو

اڳڻ ايندم سو

ويئي واجهه وجهان پئي.

محبوبن جي ملڻ لڻ،

راتيان ڏينھان رو

اڳڻ ايندم سو.

چائي چئن پر پائيان،

وڏو ولھيءَ کان ويو

اڳڻ ايندم سو.

سڙي سورن پر سامھ ويو

پنھنجي پنھل کان پو

اڳڻ ايندم سو.

محبت عشق مولا جي،

”بيخود“ ايندم ڪو

اڳڻ ايندم سو.

ٻُڌُ درد ونديءَ جي دانهن

ٻُڌُ درد ونديءَ جي کا دانهن،
 روز رڙان پئي ريهان ڪري
 سورن ساڙيو آساهه ڪي،
 جيرو جلي ويوهيانءُ.
 ٻهڳڻ ٻانهي آهي اصل کان،
 ڏيوسر سيراندي کا ٻانهن.
 تنهنجي جدائيءَ آجيءُ جلايو
 لهي جان جسم تان ويومانهن.
 آسروندي "بيخود" آهيان اصل کان،
 توڙي لڪيل تنهنجي نانءُ.

تنهنجي ملڻ لاءِ ساهه سگهي ٿو

ڪيچ ڏئي ڪوهيار
تنهنجي ملڻ لاءِ ساهه سگهي ٿو.

جهنگ جهرن ۾ تنهنجي آهيان،
آهين آس ونديءَ جي آڌار.

ڳل تان ڳوڙها ڪين سکن ٿا،
تي نيڙين وهائين مون نار.

ميڙيون منٿون آزيون ڪريان ٿي،
حالا ڪيان پئي هزار.

سيح سفر ۾ ساڻي ٿيندم
نال نيندم ته نڪار.

آب اکين جو سارو سُڪي ويو
تي رت جاري ٿم جار.

”بيخود“ سر تي سختيون سهان ٿي،
اچي ساڻي ٿيندم سردار.

ناحق عُمر تو آندي

هتي ناحق عُمر تون آندي
 ڪئي قيد ڪوئن پر آ باندي
 سڪ سان سانگين کي ٿي ساري
 مونکي مولا مارن ريءَ نه ماري
 ڏسان منهن مارن جا ۽ لاندي
 پئي پلپل ٿي پنهنجا پڪاريان،
 رويو آب اکين مان ٿي هاريان،
 سڪ سوز سيني مون آ ساندي
 جيءَ جانب سان منهنجو آ جڙيو
 اهو انگ ازل ڪيت سان لکيو
 مران تنهن لاءِ پئي هت مون ماندي
 ”بيخود“ سانگين کي ٿي مون ساريان،
 ويئي ڳچ اندر جا مون ڳاريان،
 ساڙيان عُمر تنهنجا سون چاندي

زوري ظلم نه جڳائي

ڪرڻ زوري ظلم نه جڳائي،
چڏڻ شان پنهنجون نه ڀلائي.

توڪي مولا ڏني بادشاهي،
توتي راضي ٿي ورب الاهي،
مون کي مارن سان چڏتون ملائي.

مون کي ماڙيون محل نه وٺن ٿا،
نڪي رڙ زيور مون نمن ٿا،
ڪين ليڙان چڏيندس لڄائي.

منهنجو مڙهه ملير پڄائج،
ميلو مارن سان مون کي ڪرائج،
اهو عرض عمر چڏا گهائي.

”بيخود“ مارن ريءَ آهيان موڳي،
لکئي لوح قلم مون آيوڳي،
چڏي جان جسم مون جلائي.

روح عمر تون رنجايو

چو روح عمر تون رنجايو آ،
قابو قيد ڪوئن ۾ ڪرايو آ.
ڪئي قيد ڪوئن ۾ توباندي آ،
هتي ناحق عمر تون آندي آ،
دل مارن ريءَ هت ماندي آ،
ڏٺي وره وچوڙو ستايو آ.
ڪانگا ڪر ڪا خبر تن مارن جي
جيڪي جاني جدا ٿر وارن جي،
پرين پيارن تن پنهورن جي،
جن جي هجر جيءَ جلایو آ.
ڪڍي قيد ۾ ڇڏ تون ڪوئن مان،
وڃي خوش ٿي ڪلان تن مارن سان،
ساعت ڪين سري ٿي پنهورن کان،
توڪي الله پاڪ وڌايو آ.
"بيخود" مولا ڪڏهن اهو ڏينهن ڪندو
وڃي مڙه مارن سان شل ملندو
اهو عرض ڏئيءَ در وڃي اگهندو
منهنجو ڪيت سان لايو سڃايو آ.

وهايان پئي نيرَ

نيٽين وهايان پئي نيرَ،
قابو آهيان قيد ڪوٽن ۾.

ڏسان شال مٿن مارن جا،
آهي اندر منجهه اُڪير.

ڪين وٽن مون هي ماکيون مصريون،
وڃي پيئندس پاڪ پَنيِر.

سڪ سانگين جي مون آهي سدائي،
ڪيا جاني جدا تقدير.

”بيخود“ مڙه مون ملاءِ مارن سان،
تون عمر ڄام آمير.

بخش بديون برحال

بخش بديون برحال،
ڪر ڪو قرب يار اسان سان.

ميٽ مندايون هن مسڪين جون،
تون آن ننگي ننگيال.

تنهنجي آڌار اصلئون آهيان،
ڪر تون ڀلايون ڀال.

جانب مون کي ڪين جدا ڪري،
ڪا وارج واڳ وصال.

نار نمائي عيبن هاڻي،
ساجن لهُ ڪا سار سنڀال.

پير پيغمبر شاه سڪندر
تنهنجي مٿ ڪونهي مثال.

”بيخود“ کي ڪيو عشق عنايت،
مڃو نار مٽي سڙي سوال.

واپار عشق جو

دنيا سڄيءَ ۾ سڄا ڏکيو واپار عشق جو
 جند جان جلائي ساري آهي آزار عشق جو.
 هر شيءِ ملي ٿي زرتي سستي سهانگي سڄي،
 پر نينهن نرخ نرالو آهي بازار عشق جو.
 سودو سواءِ سر جي مشڪل ملي مهانگو
 وڻي سِر پوءِ سر ڏئي ٿو آهي وهنوار عشق جو.
 منصور جهڙا ڪيئي ڪامل لکين ڪسي ويا،
 نيزن مٿان سوار ڏس آهي پيار عشق جو.
 ”بيخود“ ڏي سر سڄي ڇڏ لوڪ لاڳاپا لاهي،
 ست سانگ سر سندا پاءِ هار عشق جو.

ڪيئي ويا ڪامل ڪسي

عشق جي آزار ۾ ڪيئي ويا ڪامل ڪسي،
ڪيئي ويا ڪامل ڪسي جڏهن يار دل تن کان ڪسي.
نينهن سورونانگ آ خبر ٿي ڪاڌن کي پوي،
سرجني تواد ٿئي ته به نيزي سر ڏين ٿا سسي.
ساروساڻ آ سيد وڃي ڪر بل نيئي ڪهاڻيو
شام جي بازار ۾ پئي بارش پٿرن جي وسي.
ذڪريا ڪئن ڪرت سان وڃي پنهنجو پاڻ چيرائيو
ابراهيم پيو آڙاهه ۾ ڏني ڪلڙي لاهي تبرير شمسي.
عشق جو آزار ”بيخود“ جيسين جانب آ پري،
سور سختيون تيسين آهن جيسين دلبر پئي پسي.

عشق اٿانگي ذات

عشق اٿانگي ذات،
ڪوئي قربتون قتل گرايا.

جيڪو ستي ڪو سر جو سانگو
پوءِ عشق ۾ پائي جهات.

آئي اڏيءَ تي ڪيئي عاشق،
تن تي وهائي ٿو ڪات.

عشق جي رمز ٿا عاشق ڄاڻن،
جيڪي رند آهن زمراٽ.

سر سيد جو سانگ سينگارو
ٿيا شير شهيد سادات.

ڪائي ماس ٿو خون جگر جو
ٿو جان جلائي جسمات.

”بيخود“ عشق مون جهوليءَ جهلي،
سور ڪٽي سوغات.

عشق ته آهي شينهن

عشق ته آهي شينهن،
ماس هڏن جو پيو ٿو ڪائي.

خبر ڪاڏن کان وڃي پڇ تون،
نانگ نسورو نينهن.

عشق جي رمز ٿا عاشق ڄاڻن،
سر تي وسائن مينهن.

نينهن جي نويت ڪر بل ڏس تون،
سيد ساڻ ڪهايو ڪيئن.

عشق وارن لاءِ سور سدائين،
سڪ نه سڀڻ ڏينهن.

”بيخود“ عشق آهي حقيقت،
جن جانب ريجهايو جيئن.

عشق اسان جو اسلام

آهي عشق اسان جو اسلام جيڪو پڙسائي پل ۾ پرين تو
باب برهه سندو جي تون پڙهين ها، ٻيو ڪين ڪرين ها ڪلام
ڪعبو قلب ۾ ٿا عاشق جوڙن، تنهن کي سجود ڪن ٿا سلام
دين دنيا جي غرض نه ڪائي، آيو عشق اصل لئه انعام
راتيان ڏينمان دور پڙهن ٿا، سندا الف ۽ لام
”بيخود“ ڪلمو پڙه تون حقيقي، دائر قائم قيام

عشق آهي حق پاڪ

عشق آهي حق پاڪ، هر جا هو حق موجود آهي،
ذات صفات ۾ پاڻ سمايو مست ٿيو مشتاق،
ظهور و ظاهر آهي صنم جو هر صورت ۾ آميشتاق،
ڪعبو قلب ۾ ويٺا جوڙي، ڇڏي احد وارو ٿاڪ،
جن سڃاتو هر صورت کي، سو بڻجي ويو عشاق،
”بيخود“ پاڻي ڏس جهاتي اندر ۾، ٻن ڏئي ٻيائيءَ ٿاڪ.

ظهور و ذات جو

آيو ظهور و ذات جو هي عشق وارن کي نظر.
 احوال آيو سر منجهان منصور پاران کي نظر.
 هر جاءِ جلوو جابجا سڀ کي نظر آيو ائين،
 سڀ صورت ۾ ٿيو ائين جئن چند تارن کي نظر.
 جئن ٻاڦ پاڻيءَ ۾ جذب ٿيئن پاڪ پيوند ٿيو ائين،
 بادل بدل پاڻيءَ منجهان آيو سچارن کي نظر.
 رک شوق سائينءَ جو سچو چڏ ڪوڙ دنيا جو ڏچو
 ٿي نينهن ۾ نانگا نچو آيو يار يارن کي نظر.
 ”بيخود“ پيچي چڏ ڀول تون ڪر من اندر ۾ ڳول تون،
 هيءَ ڀت پيچي ڪر ڪول تون ونحن اشارن کي نظر.

مُلاَن جي هدايت ڇا ڪندي؟

عشق وارن کي مُلاَن تنهنجي هدايت ڇا ڪندي؟
جي برهه بدنام ڪيا تن کي ملامت ڇا ڪندي؟
جن پڙهيو آ نينهن نقطو سي نه اڙندا ڪا ٿمين،
جي ورهه ويران ڪيا تن کي مصيبت ڇا ڪندي؟
دين ڪفر اسلام کان عاشق لنگهي اڳتي ويا،
جاءِ نه جاڻي ڏوهه جي تن کي شريعت ڇا ڪندي؟
جن سڃاتو سر صفا پٽ پڌر وڃي سي پيا،
گم ٿي غازي گر گڏيا تن کي قيامت ڇا ڪندي؟
سانگ ”بيخود“ جن ڇڏيا عرش ٿاڻا تن اڏيا،
حد لنگهي لاحد لڏيا تن کي الاهيت ڇا ڪندي؟

عشق اسان جو آدين

عشق اسان جو آدين،
مذهب مڙوئي مطلب آهي.

الف سوا ٻيونه اکر پڙهيو سي،
بي تي پانيو سي ڪين.

ڪفر جو ڪلمو دل سان پڙهيو سي،
منجهان ڀرت پڙهي ياسين.

مرشد مخفي مام ٻڌائي،
سادل سان ڪيو سي يقين.

دين ڪفر اسلام ڀلائي،
عشق ڪيو سي آمين.

”بيخود“ برهمه هي عام ڇا ڄاڻي،
جن بي جي وڃائي بين.

دم عشق سوانه پرڻو آ

دم عشق سوا ٻيو نه پرڻو آ،
محبت جي ميدان ۾ يارو عاشق ٿي اچ هرڻو آ.

عاشق ٿي ست سر جو سانگو گورڙ ڳلا جو پائج گهانگهو
نينهن ننگ تي نات ۽ نانگو گهير انهيءَ ۾ گهرڻو آ.

دين ۽ مذهب عشق اسان جو موج محبت مرڪ اسان جو
زهد ۽ تقويٰ ترڪ اسان جو صورت سجدو ڪرڻو آ.

عشق جو جڻيو تلڪ لڳائي جان جسم ۽ جيءَ جلائي،
ڪنڌ ڪپائي نينهن نپائي سوليءَ تي سر ڌرڻو آ.

علم عقل مت شرم وڃائي دل کي ڇڏ ديوانو بڻائي،
ڪُن انهيءَ ۾ ”بيخود“ ڪاهي شير دلير ٿي ترڻو آ.

حسن پرستي گناه ناهي

حسن وارن جي اڳيان سر جهڪائڻ ڪو گناه ڪونهي،
ملامت لوڪ ساري جي اٿائڻ ڪو گناه ڪونهي.

گلا گهانگهو هي گل پائي سوليءَ سرڙو تون ڏي ساهي،
انا الحق ٻولڙي ٻولي ٻڌائڻ ڪو گناه ڪونهي.

وڃي پٽ ڪين پر ڪاهي ڪفر اسلام ڪجهه ناهي،
مندرجا مسجد ڪعبو خانو پلائڻ ڪو گناه ڪونهي.

پسي جلوه حسن وارن فدا ڪيا سر سندا حورن،
جهڪايا سر بشر ملڪن جهڪائڻ ڪو گناه ڪونهي.

قاضي حسن اڳيان هر دم ڏيان سجدا پيو دم دم،
حسن حق پاڪ تان سرڙو ڪٽائڻ ڪو گناه ڪونهي.

خدا حق پاڪ هو اول ڪيا سجدا پئي ملڪن،
پسي جلوه خدا لٿيو لٿائڻ ڪو گناه ڪونهي.

حقيقي عشق ۾ ”بيخود“ اچن سختيون سوين صدمو،
حقي سجدو حسن اڳيان ورائڻ ڪو گناه ڪونهي.

ڪهڙي ڪم سان هٿ آئين

تون ڪهڙي آئين هٿ ڪم سان،
خبر ته لهج تون خيال جي.
قول الستي ويئين وساري
رکي دوستي دنيا جي دم سان.
ياد ڪرين تان ياد هو ڪرئي،
فڌڪروني اڌڪرڪم سان.
ماڳ مٿخاني جي محڪم مولا،
محو مست رهج قلزم سان.
”بيخود“ بي ديني ناهي اصل کان،
ناهي فن فرعونِي فهم سان.

نيٽين ننڊڙي ڦٽاءِ

نيٽين ننڊڙي ڦٽاءِ،
جاڳڻ سان رک جار جانب تون.
آڏيءَ اور الف سان ويهي،
مير سان منڙو ملاءِ.
عين عبادت آهي حقيقي،
اها دونمين دل ۾ دکاءِ.
خيال انهيءَ ۾ خيال ڪپائج،
ويهي ڪثرت قرب ڪماءِ.
”بيخود“ چر خوچت سان چورج،
سڳوري سيني سِٺ سماءِ.
**

مانجهاندي جو ماڳ

هي آمانجهاندي جو ماڳ،
هتي رهڻ کين آيو آهين.

هن پڪيءَ جو ديس نه آهي،
اڪيون پٽي تي سجاڳ.

ننڊ نياڳي نيڙين نموڙج،
اُٿي الله لڳ جاڳ.

قبر ڪاري آهي انداري
تون ڏسندين ڏک ڏهاڳ.

نيٺ پڇاڻو توکان ڪندا هُو
ڪهڙو ڏيندين هلي هت لاڳ.

”بيخود“ سمهڻ سان محب نه ملندو
ڪيئن مائيندين سماڳ.

پاڻي ڏس فقيري

پڙهي فڪر ڦرهي تون پاڻي ڏس فقيري،
 وري وقت نه ايندءِ ڇڏ تون اميري
 قضا جي ڪوٽن مان ڪڍ پاڻي تون،
 ”لا اله“ جي ڪاتيءَ سان وڌ پاڻي تون،
 صفتن جو سمجھ منڍ پاڻي تون،
 طابع تنهنجي آھن منڪر نڪيري
 مگر ساڻ ملندو ڪڏهن نه مولا،
 ڇڏ تال تسبيحون اهي ڏک ۽ ڏولا،
 پيچي ڇڏ ڀرم جا اهي پَو ۽ پولا،
 دوئي دم دل ۾ آهي دلگيري
 طلب رکي تون طالب ڪر صاف سينو
 من ۾ آ محڪم مڪو ۽ مدينو
 رکيل تنهنجي دل ۾ آ خدائي خزينو
 ساڳيو سر تون آھين سميع بصيري
 ”بيخود“ ثواب ويو ڏوھ هاڻي،
 دوئي دل دغا سپ ويو ڏوھ هاڻي،
 پنڌ پساڙو ويو ڪوھ هاڻي،
 آيو عشق ھر دم برھ بينظيري

سڄڻ توسان آهي سدائين

جنمن جي ڪرين ٿو ڳولا،
سوته سڄڻ توسان آهي سدائين.

ڌڙ اجايو نه ڌوڙ هڻ تون،
لامه اڪيئن اول.

بمشت دوزخ چاهي تولئ،
چڏڻ دوتئي سنڌا پولا.

جهاتي پائي ڏس هردي اندر
تو من اندر مولا.

نڪي آ مسجد نڪي مندر ۾،
آيو پائي صفائي چولا.

ناصر بازنه ايندو ”بيخود“،
وجهي خلق چڏيئ رولا.

پنهنجو وجود وسار

هي پنهنجو وجود وسار
 تڏهن پسندين ڀل ۾ پرينءَ کي.
 پاڙون پٽ هن خناس جون،
 ڳاري تنهنڪي ڳار.
 محل هي چار عناصري ٿوڙج،
 پوءِ پسج وٽڪار.
 عام کان اوري ويهي اورج،
 اتي آڏي پرينءَ کي پڪار.
 ”بيخود“ هستي هوڏ وڃائج،
 من پنهنجي کي مار.

**

گم ٿي پاڻ سڃاڻ

گم ٿي پنهنجو پاڻ سڃاڻ،
ساجن آهي توهان ساڻ.

ڪاٿي مثل تون سينو صفا ڪر،
غير دوئي تون دل ۾ نا ڌر،
ڪي مدائيءَ جو هي ماڻ.

ڪنهن کي ڪين ڪي گهٽ تون ڄاڻج،
سڀ کي اعليٰ افضل ڀانئج،
ميم سندن وجهه سيني سڀاڻ.

”الانسان“ آ ساڳيو سِرُ هي،
شڪ نه ڪر تون ناهي ڪفر هي،
هر صورت ۾ آ پنهنجو پاڻ.

”وفي انفسڪم“ آهي اشارو
”من عرف نفسه“ ڪر پيهمي پساڻو
”بيخود“ ”نحن“ ويجهو ڄاڻ.

فقير جي عظمت

عرشن ۾ اعليٰ افضل اسم فقير جو
 هر شيءِ مٿان آ قائم قدم فقير جو.
 صابر سوئي آ شاڪر هر دم فقير جو
 نوري آ سرِ نشانِ پر جسم فقير جو.
 سڀ سان آهي پلائي ڀرم فقير جو
 ڪل ساڻ آهي قرب و ڪرم فقير جو.
 هر دو جهان هلي تو ڪم فقير جو
 لوح محفوظ ڪرسي قلم فقير جو.
 ذاتي صفاتي ظاهر علم فقير جو
 مسجد مندر سو مذهب ڌرم فقير جو.
 ”بيخود“ شمس ڪري تو شرم فقير جو
 همدم سو حال هڪ ٿي حرم فقير جو.

**

فقيري هت نه آيو سي

عمر ساري وئي گذري فقيري هت نه آيو سي،
 پائي الفي بڻي صوفي طبل طرحين وڄايو سي.
 ڪٿي پوڻيون پڙهان ويٺو ڪٿي رڃ ۾ رڙان ويٺو.
 بزرگي دم هٿان ويٺو مڪر سان ملڪ مڃايو سي.
 سناسن جان سدا سچ ۾ وياسين مور نا جيڇ ۾.
 بک بگرس رهي اڃ ۾ ويهي سو وقت وڃايو سي.
 مندر مسجد ڪعبه خانہ پوڄاسي ڪيئي بتخانہ.
 ڪياسِي نينهن نادانا مٿي منهن ڏوڙ پايو سي.
 ”بيخود“ سر جو سٽيو سانگو ويو لاهند لنگهي لانگهو
 بيٺو نسري نينهن نانگو انا الحق پوءِ الايو سي.

ڪيان ٿو ڪار شيطان

سڏائي نام آدم جو ڪيان ٿو ڪار شيطاني.

رڪان فرعون وارو فن ڪمايان ڪوڙ سان پيو ٿن،
اندر ڪار و ظاهر روشن سڏايان پير رنداني.

رڪان انصاف تاراڙي وجهان ناحق پلڻ ڪنن ڪي،
مڙي ماڻهو چون قاضي رڍن تي بگهڙ نگهباني.

رڪان سر تاج فقيريءَ جو ڦريان ٿو خلق هيءَ ڀولي،
ندورو نفس ڪئين مرن ڏو دل دولت لاءِ ديواني.

ڏسي هي حال ”بيخود“ سارو ڀلي، ويو دين ڌرم يارو
هنيو سي نينهن جو نعر و اڳيان پوءِ ٿي آساني.

دين ۽ ايمان ڇٽ

دلبر سنڌي ديدار ۾ منمنجو دين ۽ ايمان ڇٽ،
 عشق جي آڙاهه ۾ شاهه و گدا سلطان ڇٽ
 دٿر دٿارو گرجا ڇا مسجد ۽ محراب ڇٽ،
 كفر ۽ اسلام ڇا ڪعبو ۽ بتخان ڇٽ
 توريت، ۽ زبور ڇا انجيل ۽ فرقان ڇٽ،
 يوسف ۽ يعقوب ڇا ڳل جڻيو سر صنعان ڇٽ
 لوح ۽ محفوظ ڇا زمين ۽ آسمان ڇٽ،
 حوران ۽ غلمان ڇا ساروئي سامان ڇٽ
 عشق اڳيان جواڇي سونه آفت کان بچي،
 عشق بقا با الله آ ”بيخود“ سندوئي نام ڇٽ

عشق سندي رمزاٽ

هي عشق سندي رمزاٽ، آهي تحقيقات،
رند سوا ٻيو ڪير ٿو ڄاڻي.

عشق جو سودو ڏاڍو ڏکيو آ،
سواءِ سر ڏيڻ جي نه سگهيو آ،
ڪنڌ تي وهائڻ ڪات.

عاشقن عشق جي موج ڏٺي آ،
حسن سندي جن فوج ڏٺي آ،
تن ساري جلائي جسمات.

باهه برهه جي پڙڪا ڏٺي ٿي،
دلبر سندا داپ ڌڙڪا ڏٺي ٿي،
سچن پوري ڪئي رسمات.

”بيخود“ عشق هي عام ڇا ڄاڻي،
جيڪو سر ڏئي نه پنهنجو سڃاڻي،
ڪيا دوئيءَ غرق دليلاٽ.

سير ڪرڻ آيو يار

سير ڪرڻ هت آيو يار
پنهنجو آيو پاڻ چپائي.

لڪ لڪائي ڪيڏ ڪيڏائي،
بازي بي رنگ برهه جي لائي،
هر صورت ۾ ڪري سينگار.

”ونحن اقرب“ ويجهو ڏسيائين،
”من عرف نفسه“ صاف چيائين،
آدم ۾ ٿيو اچي اظهار.

احد وارو ڀول پلائي،
آدم آيو پاڻ سمائي،
پائي ميم جو برقمو ٿيو نروار.

دل ۾ ويٺو ديرو لائي،
ان ۾ ڦٽند نه ڦيرو آهي،
برهه ۾ بيهو ٿيو آ بهار.

آدم وچ اسرار

آدم وچ اسرار آيا،
سرس ڪر سينگار آيا.

سمڙي خاطر سير ڏي وڃ،
بڻ مينمين دا ته ميمار آيا.

هیر ڏي عشق جو آڻ ڦسايو،
چوڙرانجها تخت هزار آيا.

دين وڌاڻ ڪفر ڪنباڻ،
بڻ هادي حيدر ڪرار آيا.

احد والا اولو چوڙڪي،
ميم اولي مننار آيا.

هوش عقل ڏي بات نه ڪائي،
جوڙ عجب جنسار آيا.

”بيخود“ وچ هي يار سمايا،
ٿي نينهن اندر نروار آيا.

آدم ۾ ٿي اظهار

آيو آدم ۾ ٿي اظهار
انس اولي آيو پاڻ چپائي.

جنهن کي ڳولهيڻ ٿو سوئي آهيڻ،
تمنجي اصل مٿ ٻيو ڪونهيڻ،
ساڳيو آهيڻ سر اسرار.

ناهي مسجد ديول ڌاري،
نڪي ڪمبي نڪي مندر اوتاري،
درس دل اندر دلدار.

پنهنجو پاڻ کي پهرين سڃاڻج،
دين مذهب پوءِ تون ڄاڻج،
ست دوئيءَ سندا ڪردار.

”بيخود“ سارو صاف اندر ڪر،
دل اندر ۾ ذاتي ذڪر ڪر،
پس پاڻ منجهان مننار.

آدم سر سبحان

آهي آدم سر سبحان
هر صورت ۾ آيو پاڻ چپائي.

آدم آهي سر اسراري
ڳالهه ان تي ڪج اعتباري
چڙي شڪ گمان.

”الانسان“ پاڻ چيائين،
”سري و اناسر“ صاف ڏسيائين،
اجايو نه ٿي نادان.

”من عرف نفسه“ پاڻ سڃاڻج،
”فقد عرف ربه“ تنهنڪي ڄاڻج،
اهو آگي ڪيو اعلان.

”بيخود“ پنهنجو پاڻ سڃاڻج،
خيال انهيءَ ۾ خيال ڪپاڻج،
پڇ دوئيءَ سندو ميدان.

رَبُّ جَلِي آيو

آ پھري پوش آدم جو تنمين ۾ رَبُّ جَلِي آيو.

جڏهن موسي جهلي دعوت ڪري آيو آدم صورت،
سيچاتي ڪين موسي مورت ڪري اولو هلي آيو.

حڪم ابراهيم کي ڪرايو جلدي منمنجو گهر بنايو
نالو تنهن تي ڪعبو رکايو تنمين ۾ سر علي آيو.

جڏهن آدم بنايو آ تنهن ۾ روح سمايو آ،
سجدو ملڪن کان ڪرايو آ، قل هو الله پلي آيو.

ڪٿي قلندر ڪٿي پٽائي ڪٿي شاه وڪٿي گدائي،
عشق ”بيخود“ ڪٿي عطائي درازي ٿي ولي آيو.

آدم وچ الله آيا

هي آدم وچ الله آيا،
 ست سانگا قل هو الله آيا.
 مرسل سڏيا خير دي وچ،
 علي ڪڙا ها منمبر دي وچ،
 سڙ پھلي مڪل تي شاه آيا.
 هير دا عشق جو آڻ سمايس،
 حيا شرم سڀ ڀول ڀلايس،
 چوڙ رانجه تاخت گاه آيا.
 آڀي آپ آدم بڻايس،
 روح تنمين وچ اڀڻا سمايس،
 ڪر ونفخه فيہ گواه آيا.
 مرشد هادي سبق پڙهايا،
 سراهين دا نہ فرق وکايا،
 ڪر پوش آدم پت شاه آيا.
 ”بيخود“ هن ميڻ صحيح سڃاڻم
 دل وچ جڏان جهاتي پاڻم
 ڪر قلب کون بيت الله آيا.

آدم جاء الله جي

آدم جاء الله جي ٻيو ڪمڙو پڇين پيو ڪمبو
سرت رک سالڪ ادا ”ونحن اقرب“ ويساهه جي.

”الانساني“ قول ڪيائين ”انا سري سرهو“ صاف چيائين،
”ونفخة فيه“ روح ڦوڪيائين ڪر ڳول انهيءَ ارواح جي.

عبد آحد ۾ جو ويس ڏيڪيائين احد احمد وچ مير رليائين،
اني اني من راني پاڻ چيائين غازي غير نه ڄاڻن گمراهه جي.

احد سوئي ٿي عبد سڏايو رانجهن سوئي چاڪ ٿي آيو
”انا سري سر“ اثبات ٻڌايو دانم دل اندر درياهه جي.

”بيخود“ وحدت سارو وجودي ساجد پاڻ سوئي مسجودي،
عبد اولي ٿيو پاڻ معبودي ڇڏي سالڪ ٻي ته صلاح جي.

رخ رانجهن يار جو

جيڪڏهن توکي شوق آهي محب جي ديدار جو
اچ ته توکي مان ٻڌايان رخ رانجهن يار جو.

ماه منور نور انور هر مظهر ۾ پاڻ آ،
ريءَ وحدت نامہ ٻيو جلوو جلويدار جو.

ور وڪڙ پيا کين ڪرائي پنڌ سڌو صورت سندو
هر صورت انسان جي سر ساڳيو اسرار جو.

انس اولي پاڻ ٻولي خود خدا آهي اهو
آدم ۽ الله ۾ نامي فرق هڪ وار جو.

”بيخود“ سنڌي هن بات تي ڪراچي اعتبار تون،
هر صورت الله جي شرڪ ڪم آ ڪفار جو.

آهيان سر خدا جو

صوفي آهيان سر خدا جو ڪين ڪي آدم چوان.

شبڪور ڪي ڪهڙي خبر هن شمع واري شمع جي،
سيئي صفاتون نور جون نوانوي نالا نوان.

مرسل مٿي معراج ويو ڪنهن سان ڪري پيو ڳالهڙيون،
هي هو هڪڙو حال هو توڙي پڙهان هجي روان.

پانهو ٻئي جو ڪين مان آهيان اصل کان قاضيا،
هر شيءِ مٿي منهنجو قدم ڪڪ پن پر تولا تيون لنوان.

”بيخود“ مٿن نالور ڪيو آهي اصل نالو ٻيو
ظاهر بندو باطن خدا قاضي حرف ٿي هي سنوان.

آدم اصلئون ناهيان

آدم اصلئون ناهيان يار چاڪر ڪيئن چوايان،
ڪيئن پنهنجي ذات پلايان.

انس اولي پاڻ چپائي،
نينهن ننگ نچاين.

هندو مومن لچمڻ نانڪ،
ڪٿ رام رحيم سڏاين.

گيڙو الفي ڪنگڙ ڪڙيون،
ڪٿ ناد نفيل وچاين.

ويري واهرو آهيان ساڳيو
توهر جاءِ حڪم هلايان.

برهه بقا ۾ ”بيخود“ آيس،
هر صورت پاڻ سمايان.

آءِ عبد ئي خود معبود

مان ڪنهن کي ڪريان سجود ملان،
آهي عبد ئي خود معبود ملان.

هر مظهر آ حق پاڪ سندو سرتاج آدم لولاڪ سندو
آهي مالڪ ڪل ميثاق سندو توڙ ڪين اجايو فرمود ملان.

چڏ وهر وجود وڃائي سڀ سوا الف بي تي ڀلائي سڀ،
تي ذات صفات سمائي سڀ آهي وحدت جو هي وجود ملان.

سڄي صوفن سان رڪ صحبت تون پڙه عشق سندي ڪا صورت تون،
سڪ رمز وجودي وحدت تون پوءِ ماڻهندي مقصود ملان.

بشر ”بيخود“ اصل کان ناهي پوش آدم جو ڏس ڪون لاهي،
راز الاهي انهيءَ ۾ آهي هر صورت تي موجود ملان.

اچي اظهار ٿيندس مان

ڪڏهن ٿي مرد مردانو سنگ نروار ٿيندس مان،
ستارن ۾ چوڏهين چنڊ ٿي اچي اظهار ٿيندس مان.

گندم داڻو مٽي مر ٿي سلو سائو ٿيندو پيدا،
چڙي دؤر خزان ڪڏهن گل و گلزار ٿيندس مان.

چولو آدم جو لاهي هي پائي سو پوش پرور جو
ساري عالم جي ڪثرت ٿي ڪلي ڪلتار ٿيندس مان.

گنمگارن ۽ بدڪارن ولهين واهر وسيلو ٿي،
ڏهاڙي ڏينهن محشر جي مڙين مهندار ٿيندس مان.

فنا مان ٿي بقا ”بيخود“ موٽي مرڻو اصل ناهي،
صحيح سالڪ سخن سمجهن ٿي ديدار ٿيندس مان.

جوئي آهيان سوئي

چوڻيون پڇو مون کان جوئي آهيان سوئي.
ليشڪ مثل ناهي مت ڪوئي.

آدم مان ناهيان نڪي انساني.
ساڳيو مان آهيان سر سبحاني.
ذات صفات ۾ آهيان اهوئي.

عشق منجهان هت عبد چوايم.
احد وارو اولو چڙي هت آيم.
پاڻي خاڪي چولو سير ڪيم سيوئي.

جيڏيون ڀليون چوپول ۾ آهيو.
الانسان مون صاف سڏايو.
ونفخه فيه آيت ڏسوئي.

”بيخود“ نالو آهي صفاتي.
آهيان اصل مون ساڳيو سر ذاتي.
غير نه پانيو سوچو ڏروئي.

مئن هون سر اسرار

مئن هون سر اسرار بشري بيڪ هي ميڏا بهانا.

عينئون عين تي عبد سڏايم احد بدل تي احمد آيم
عشقون تي اظمار هر مظهر وچ ميڏا نڪاڻا.

ڪن فيڪون آبي فرمايم بي رنگ دي وچون رنگ بنايم
جوڙ عجب جنسار چوڙ حقيقت حال حيرانا.

جڏ ڪت ميڏا ذات ظهورا سري وانا سر هو سير سمورا
توڙيا احديت دا اختيار وچ آدم دي ڪيتم آشيانا.

”بيخود“ اولي آپ ٻوليندا هر جانفي تي ڀول پليندا
پيا حيرت وچ سنسار ويڪ ڪيتم مئن لڪ شڪرانا.

مئن هون گر گيتا

مئن هون گر گيتا آپ گيان،

الانساني دا ويس وٿايم.

مئن هون نانڪ لچمڻ يارا پٽ برهمڻ پنت پيارا،
سري کرشن نام همارا رام رحيم تي مئن پڳوان.

علي ولي دا ويس وٿايم احمد اپنا نام ڌرايم
رب رسول دا ڦند ڦلايم ڪيتر عرش مٿي آشيان.

حسن حسين ٿي هل هلايم ڪربل اپنا ڪنڌ ڪپايم
وسدا ويڙها آپ لتايم ڪيتر نيزي سر نيشان.

وچ عالم دي وسدا هان مئن پڪڙ سولي سر ڏيندا هان مئن،
بار برهم سر چئيندا هان مئن ڪيتر ”بيخود“ بيڪ بهان.

ٻولڻ والا مٿن وو مٿن

ڪون پيا ڪنهن نون حال ڏسیندا ٻولڻ والا مٿن وو مٿن،
خاص خدائي خيال سڀوئي ڪولڻ والا مٿن وو مٿن.

آپ ڪنن آڀي گم ٿيوسي عبرت دي وچ آ پيوسي،
عشق درياهه حقيقي اندر ڳولڻ والا مٿن وو مٿن.

جڳ دنيا وچ نام همارا دين ڪفر هي ڪام همارا،
نام برهه بدن نام همارا سر گهولڻ والا مٿن وو مٿن.

نام مٿن شاهه نه آڀي گدائي ويڪڻ والي صورت نه ڪائي،
عرش فرش تي هان هر جائي چولڻ والا مٿن وو مٿن.

چولا ”بيخود“ پايا رب دا مالڪ هويا ساري جڳ دا،
ونڊڻ وڃڻ ڏيڻ والا تولڻ والا مٿن وو مٿن.

مرد آهيان منصور

مرد آهيان منصور
 سولي سيچ سينگار اسان جو.
 الانساني سر سبحاني،
 آهيان نسورو نور.
 ملڪ ساري جو مالڪ آهيان،
 دين الاهي دستور.
 پوش پاڻي صاف صفاتي،
 ذاتي آهيان ظهور.
 هر ڪنهن هردي ديرو دائر،
 غير نه آهيان غفور.
 حال حقيقت سچ سمورو
 بندو نه ”بيخود“ مور.

ميٽ مندايون فقر جون

داتا دراڙي دلدار

ميٽ مندايون ساري فقر جون.

پاند ۾ پائي آيا آهيون،

ڏس نه اسان ڏي ڪر تون پلايون،

آهيون تو آڏار.

ڪين ڪتيوسي عمر وٺي ساري

قيام بجهي ٿي قبر انداري

واقف ناهيون وٽڪار.

دائم درازين وسي تنهنجي گادي

واهر ولهين جي هر دم هادي

ڪٽندين ڪهين جا بار.

”بيخود“ تو در جهلي آهي جهولي،

تو ڪي آ پمتل فقر جي ٽولي،

سونمن پريا سردار.

نينهن جو هڪ ناز هو بيخود فقير
 رمز پريو راز هو بيخود فقير
 بي بيائي پن ڏئي ٿيو حق سان هڪ
 غير کان بي نياز هو بيخود فقير
 لفظ موتين جيئن مڙهي چئي شعر ويو
 خيال جو پرواز هو بيخود فقير
 مرد هي منصور جيئن مخمور هو
 عشق جو انداز هو بيخود فقير
 دم انا الحق عشق ۾ اظهار ٿي
 حق جو ٿيو آواز هو بيخود فقير
 ”نور“ تصور يار جي ۾ آ ڏٺو
 شوق جو شهباز هو بيخود فقير

نور تنيو